

Poština plačana v gotovini

Bogoljub

April 1934

VSEBINA:

Povest v verzih: Mala roža; 4. Očetov blagoslov. (S. S.) — Razprave: Voda iz Kristusove strani. (Dr. Fr. Jaklič.) — Zakon ali devišstvo? (Dr. J. Ujčič.) — Bog ima usmiljenje s svetom. (Kan. J. Volc.) — Don Bosko — svetnik naše dobe. — Šatorski misijon. K letošnjemu evharističnemu kongresu. (A. Č.) — Na cilju: V soju Evharistije. Zapiski matere se nadaljujejo. — Na Marijinih potih: Z Marijinih gredic. (J. Langerholz.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, Marijine družine. — Razno. — Opazovanja. — Odgovori. — Dobre knjige. — Prošnje in zahvale. — Odpustki. Slike v bakrotisku.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo na naslov: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, vse drugo pa na naslov: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za april 1934.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Opilni sadovi svetega leta.

Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Spreobrnjenje razkolnikov v Palestini in Siriji
ter obuditev starih cerkva v Mali Aziji.

Mesečni zavetnik: Izidor, škof in cerkveni učenik (4.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Nedelja	Velika noč	Zmaga sv. Cerkve	Košica	Gomilsko
2 Poned.	Velik. ponedeljek	Versko vstajenje našega naroda	Sv. Trojica n. C.	Reka
3 Torek	Rihard, škof	Naši možje in fantje	Preddvor	Konjice
4 Sreda	Izidor, škof, c. u.	Naše žene in dekleta	Nemška Loka	"
5 Četrtek	Vincenc Fer., sp.	Naša mladina	Dobrepolje	"
6 Petek	Sikst I., pap. muč.	Sv. stolica in naši škofje	Leskovača	Prihova
7 Sobota	Epifanij in tov., m.	Mednarodni mir in ljubezen	Zaplana	"
8 Nedelja	1. povelik. (bela)	Letošnji prvoobhajanci	Nova Štifta	Čadram
9 Poned.	Sv. maša oznanj. M. D.	Katoliški tisk	Brezje	Loče
10 Torek	Ezekiel, prerok	Delo katoliške akcije	Podbrezje	"
11 Sreda	Leon I., pap., c. u.	Verski zavodi in šole	Blagovica	"
12 Četrtek	Julij, papež	Dušni pastirji	Blejske Dobr.	Sv. Kunigunde
13 Petek	Hermenegild, muč.	Naš apostolski nuncij. Konkordat	Vrhopolje p. M.	Špitalič
14 Sobota	Justin, muč.	Duhovne vaje in Domovi	Sv. Lenart	Zreče
15 Nedelja	2. povel. Anastaz.	Pogostno sv. obhajilo	Ljublj., Rakovn.	Zreče
16 Poned.	Benedikt Labre, sp.	Brezposelni in siradejoči	Primskovo p. K.	Žiče
17 Torek	Anicel, papež, muč.	Učitelji in vzgojitelji	Molnik	Skomarje
18 Sreda	Varstvo sv. Jožefa	Sv. Cerkve v Jugoslaviji	Špodnji log.	Stranice
19 Četrtek	Leon IX., papež	Služkinje (doma in v tujini)	Št. Jurje p. Šm.	Kebelj
20 Petek	Marcelin, škof	Posvetitev družin Srcu Jezusov.	Ihan	Sv. Jernej p. Loč.
21 Sobota	Anzelm, škof, c. u.	Marijini vrtci in križarji	Dobrnich	Velika Nedelja
22 Nedelja	3. povel. Soter, Gaj	Praznovanje nedelj in praznikov	Gorje	Velika Nedelja
23 Poned.	Adalbert, škof, muč.	Naši bogoslovci	Šmihel, Ub. š. ss.	Ormož
24 Torek	Jurij, mučenec	Vojaki in orožniki	Stara Loka	Ormož, bolniš.
25 Sreda	Marko, evangelist	Blagoslov na polju	Cerkle ob Krki	Središče
26 Četrtek	M. B. dobrega sveta	Poklici (duhov., red. in mla.)	Podgrad	Sv. Miklavž p. O.
27 Petek	Peter Kanizij, c. u.	Cerkveni učenjaki	Nevlje	Svetlinje
28 Sobota	Pavel od Križa, sp.	Versko življenje naših izseljencev	Čatež ob Savi	S. Tomaž p. V. N.
29 Nedelja	4. povel. Pavel, m.	Poslušanje besede božje	Št. Jurij pod K.	Sv. Bolfenk
30 Poned.	Katarina Sij., dev.	Bolniki. Ta mesec umrl	Stari trg p. Ložu	Sv. Lenart

Inserirajte v Bogoljuba!

Pozor! Lepe in trpežne čevlje ročnega dela, copate in sandale, kakor tudi perilo, nogavice, rokavice, halje, predpasnike in krstne opreme Vam nudi po najnižjih cenah trgovina pri

Pavli Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

Dr. Frane Dergane, kirurg. šef-primarij v p.

Mala roža

Povest v verzih

4. Očetov blagoslov.

V Alençonu se je naselila žalost;
oče Martin se je moral preseliti.
Lisieux v zavetju dal mu lep je »Gozdič«:
ljubek dom in vrt ob šumi bukoviti.
Dom, ki je soseda bila mu samota;
vrt, ki dan nad njim je pletel zlate niti.

Tam je Mali roži vstalo novo sonce,
nov nasmeh je v lica vrnil se resnobna.
Kadar je pogledal oče hčer najmlajšo,
razvedrila se je duša mu tegobna.
V novem je življenju videl novo cvetje,
zapustila ga je tiha misel grobna.

Glej, mladik petero zvest vrtnar neguje:
Kakor palma bo Pavlina plemenita;
kakor mirta bo Marija ljubezniva;
kakor cedra bo Celina ponosita;
kakor oljka bo tihotna Leonina;
kakor roža bo najmlajša čudovita.

»To je ključ v skrivnosti vzgojnega svetišča,«
navdihuje mojstra Zélija pokojna:
»Kakor si boš vzgojil svoje prvo dete,
taka vsa bo tvoja deca mnogobrojna.
Bodi kralj in oče, božja kakor tvoja
izpolniti mora volja se obojna.«

Bil je kralj, ko dajal hčeram je postave;
da so jih spolnile, oče je pomagal.
Bil je kralj, ko višja jim je kazal pota;
bil je oče, ko je temelje polagal.
Zmagovale včasih so skrbi očeta,
zmágale nikoli, kralj je vedno zmagal.

Čuj, petero kipov svet zlatar mi kuje!
Angela izkuj iz vsakega dekleta!
Čaša, tenka čaša pozlati se kmalu,
duša, moja duša, kdaj zasiješ zlata?
Kladivo je tolklo, kakor pri zlatarju,
s kladivom so tekla bogovdana leta.

»Materina roka,« hčeram oče pravi:
»nežna njena roka bi vas negovala;
moja se v molitvi bo za vas sklenila,
da bo stanovitna vsaka kakor skala.
Ljube moje hčere, ako ni pobožna,
deklica nikdar ne more biti zala.«

Kadar so molili, Mala Roža verno
v milosti je rastla njemu ob kolenih.
»Glej, tako,« je rekla, »molijo svetniki!«
ko ga je v molitvah videla iskrenih.
Bil je v hiši zlata luč in zlat lesteneč;
blagoslov očetov je žarel v plamenih.

S. S.

Križarska molitvena vojska za Afriko.

Vsako leto vabi Družba sv. Petra Klaverja* za afriške misijone k tako imenovani »Križarski molitveni vojski za Afriko«. Ta obstoji iz devetdnevnic pred praznikom varstva sv. Jožefa (3. sredo po Veliki noči), pri kateri se opravlja zgoraj imenovana »Molitev k presv. Srcu Jezusovemu za afriške zamorce«. Ta molitev se dobi pri Družbi sv. Petra Klaverja, in sicer zastoj in kolikor izvodov kdo hoče.

* Družba sv. Petra Klaverja je bila ustanovljena 29. aprila 1894 in od sv. Stolice končno javno odobrena l. 1910. Namen družbe je, sodelovati, da se pokristjani Afrika, s tem, da podpira afriške misijone z besedo in tiskom in pomaga z miloščino, molitvijo in poklici. Gospodične z višjo šolsko izobrazbo, pa tudi preprosta dekleta, ki imajo redovni poklic in se žele popolnoma posvetiti temu delovanju za Afriko, lahko vstopijo v verski zavod Klaverjeve družbe kot »pomožne misijonarke«. (Beri brošurico »Poklic pomožne misijonarke«, Din 4.—.)

Glasilo družbe je misijonski list s slikami »Odmev iz Afrike« (letno 10 Din) in za mladino mesečnik s slikami »Zamorček« (letno 7 Din). Za naročnike teh dveh listov berejo afriški misijonarji letno 500 sv. maž. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

**Presveto Srce Jezusovo,
v Tebe zaupam!**

(300 dni.)

Z dovoljenjem škofijskega ordinariata
v Ljubljani, dne 20. marca 1934, št. 1152.

Molitev
k presv. Srcu Jezusovemu
za uboge afriške zamorce.

O mili Jezus, Odrešenik vsega človeštva, poglej milostno na afriške zamorce, ki živijo v največji revii in zdihujejo v jarmu pregrehe. Zatekamo se k Tebi in Te prosimo za svoje najnesrečnejše brate, da bi potolažili Tvojo češčenja vredno pravičnost. Združeni z vsemi dušami, ki Te ljubijo, zahvaljujemo Te za vse neskončne dobrote, ki si jih dodelil nam in tudi tem narodom. Z željo navdani, da bi Tvojemu presvetemu Srcu zadostili, Te ponižno prosimo: odpusti jim nevero! Objokujemo vse grehe, s katerimi so ti narodi Tvoje božje veličastvo razžalili. Kot povračilo in v spravo Ti darujemo naš največji zaklad — Tvoje lastno presveto Srce, ki je radi grehov trpelo neskončne muke. Sprejmi tudi, da se popravijo

te krivice, molitve, zasluženja in zadostila Tvoje presvete Matere Device Marije in njenega ženina, sv. Jožefa, vseh angelov in svetnikov kakor tudi vse katoliške Cerkve.

O ljubeznivi Jezus! bodi naklonjen nesrečnim zamorskim rodovom! Razsvetli jih, ki živijo v temi in smrtni senci. Amen.

Sv. Jožef, zgled in varuh vseh častilcev presv. Srca, in sv. Peter Klaver, patron zamorskih misijonov, prosita za nas in uboge afriške narode! Amen.

Sv. apostolska Stolica je dovolila za vsako devetdnevnicu, katera se kadarkoli v letu očitno ali zasebno opravlja v čast presvetega Srca Jezusovega, te-le sv. odpustke:

1. 300 dni za vsak dan devetdnevnic.
2. Popolni odpustek med devetdnevnicu ali v naslednjih osmih dneh. (Pogoji navadni: spoved, sveto obhajilo, molitev po namenu sv. Očeta.)

Voda iz Kristusove strani

Zadnji trije dnevi pred kraljevskim velikonočnim praznikom so po svojem spominu in po svojih obredih nekaj tako silnega in veličastnega, da morajo do dna pretresti sleherno dušo, ki je okusila grenki sad greha in ve, kaj je odrešenje in novo življenje v Bogu. To je zares Veliki teden. Kakor v mogočni zaloigri se pred našimi očmi vrsti, kar je v nebesih, na zemlji in v naši duši najvišjega in najglobljega. Veliki četrtek — dan svetih Evharistije, Gospodovega trpljenja v Getsemani in Judežve izdaje. Veliki petek — dan Jezusove obsodbe, muk in smrti; dan svete groze, da sonce otemni in zemlja v potresu vzdrti in zabuči. Potem pa Velika sobota s svojimi obredi, ki so se prvotno vršili v noči na Veliko nedeljo: dan pomirjenja, upanja in tolažilne zavesti božjih otrok; dan, ko malodušno in iztrpljeno človeško srce že zasliši Alelujo.

Med svetimi obredi Velike sobote je tudi blagoslovljenje krstne vode. V prvih časih je Cerkev na ta dan krščevala in zato blagoslovila krstno vodo. Dveletna priprava priiglašencev za krst je šla h koncu; ves post so hrepeneče čakali trenutka, da jih bo velikonočni zakrament sv. krsta očistil pregreh, v katere jih je poganstvo tako strahotno zakopalo, ter jih naredil ude svete Cerkve in ude Kristusa Gospoda, čigar skrivnostno telo je Cerkev. Božji otrok bom postal, polnovreden član Cerkve, ud Jezusovega Telesa — kako jih je morala ta misel hrabriti v težki borbi z zastaranimi strastmi, jim vlivati poguma ob zunanjih preganjanjih in vabiti navzgor h kreposti in svetosti! Zavedali so se, kako osrečevalno je življenje v Kristusu; zarja posmrtni sreče jim je že tu zasvetila, že tu so zaživel z vstalim in poveličanim Kristusom.

Mi smo že v prvih dneh življenja prelili sv. krst, že v zgodnjem detinstvu je iz Jezusove prebodene strani pritekla krstna voda na nas in nas očistila in posvetila. Zavedajmo se svoje sreče in živimo tako, kot gre božjim otrokom in udom Jezusovega skrivnostnega telesa! Pred našimi očmi bo v župnijski cerkvi duhovnik na Veliko soboto blagoslavljal krstno vodo — hvaležno in pozorno sledimo svetemu obredu!¹

Pred velikim oltarjem je bila blagoslovljena velikonočna sveča, znamenje od smrti vstalega Kristusa s petimi poveličanimi ranami; nato so bile čitane prerokbe, ki se nanašajo na sv. krst in govorijo o vrednosti novega, nadnaravnega življenja, katero nam je prinesel Odrešenik. Zdaj se odtam razvrsti *s p r e v o d* proti krstilniku. Spredaj nesejo križ, ki ga je prejšnji dan imel duhovnik pred oltarjem v roki in opeval: »Glejte les križa, ki je na njem viselo zveličanje sveta!« Nesejo trirogljat svečnik, ki ima tri bele sveče in nad njimi že veselo plapolajoči sveti ogenj, katerega je duhovnik tisto jutro blagoslovil. In gorečo velikonočno svečo neso; ta nas spominja na ognjen steber, ki je vodil in ščitil Izraelce na poti proti Obljubljeni deželi, ki je bila predpodoba Cerkve. Nekdaj so v tem sprevodu šli priiglašenci za krst; iz obrazov, bledih od blaženega razburjenja, jim je sijalo upanje na krstno srečo, h kateri jih peljejo. Peli so *p e s e m* hrepenenja, ki jo duhovnik še sedaj poje:

Kakor hrepeni jelen po studencih, tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog.

Mojo dušo žeja po živem Bogu. Kdaj pojdem gledat božje obličje?

Moje solze so mi kruh podnevi in ponoči, ko mi govorijo sleherni dan: Kje je tvoj Bog?

In ko pridejo h krstilniku, moli duhovnik za kar najbolj bogate milosti sv. krsta:

Gospod z vami. In s tvojim duhom.

Molimo. Vsemogočni, večni Bog, bodi v teh skrivnostih svoje velike ljubezni, bodi v teh zakramentih in pošlji duha posinovljenja, da preustvari ljudstva, ki ti jih krstni studenec znova rodi. Tako naj tvoja moč dovrši delo, ki ga bomo ponižno opravili. Po Gospodu našem, Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha.

Nato prepeva v napevu mašnega predglasja o Svetem Duhu, ki naj po tej krstni vodi preustvarja srca:

Na vse veke vekov. Amen.

Gospod z vami. In s tvojim duhom.

horja pravkar izšla in se lično opremljena dobi po vseh knjigarnah. V njej so vsi obredi Velikega tedna s celotnim besedilom. Vsak, ki hoče živeti z največjimi dnevi cerkvenega leta, naj bi tisto malo vsoto žrtvoval za knjigo, ki mu bo vse življenje lepo služila.

¹ Opozarjamo na knjigo Jože Pogačnik, Veliki teden, ki je v zalogi Družbe sv. Mo-

Kvišku srca. Imamo jih pri Gospodu. Zahvalimo se Gospodu, našemu Bogu. Spodobi se in pravično je.

Res se spodobi in je pravično, primerno in zveličavno, da se ti zahvaljujemo vedno in povsod, sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog.

Ki z nevidno močjo čudovito deluješ v svojih zakramentih. Sicer smo nevredni, da opravljamo take skrivnosti, pa ti vendar dobrotno sklanjaš svoje uho k našim prošnjam.

O Bog, tvoj Duh je že v začetku sveta plaval nad vodami in tako je voda že tedaj dobila moč, da posvečuje. — O Bog, ti si hudobije grešnega sveta z vodami opral in že v vodovju potopa dal predpodobo prerodenja, da bi se tako v skrivnosti iste prvine (vode) končale pregrehe in začele kreposti. — Ozri se, Gospod, svoji Cerkvi v obliče in pomnoži v njej svoje prerodenje; zakaj ti odpiraš ljudstvom vsega sveta krstni studenec v prerodenje, da po ukazu tvojega veličastva prejme od Svetega Duha milost tvojega Edinorojenca.

Zdaj duhovnik z roko razdeli vodo v obliki križa. To pomeni, da je s križa prišlo zveličanje vsemu svetu in vsem štirim stranem neba in da more voda le po zasluženju Jezusovega trpljenja na križu dobiti moč, v svetem krstu prerajati duše za nebesa. Krstna voda bo v moči Svetega Duha postala brezmadežno telo sv. Cerkve in rodila nove otroke božje. V tem smislu duhovnik naprej moli:

Sveti Duh naj s to vodo združi svoje božanstvo in jo stori rodovitno, da prejme posvečenje in se nebeški zarod dvigne iz brezmadežnega telesa božjega studenca. In naj jih loči spol po telesu ali starost po času, vse naj milost kot mati rodi za isto otroštvo. — Daleč odtod naj torej beži na tvoje povelje, Gospod, vsakršen nečisti duh, doleč naj se umakne vsa zvijačna hudobijska hudičeva. Naj tod ne najde prostora nobena sovražna sila; naj se prežeč ne spretava tod okoli, naj se skrivaj ne prikrade in naj s strupenim dihom nič ne okuži.

Duhovnik se dotakne z roko vode, kar znači, da bo moč Svetega Duha prišla vanjo.

Potem naredi nad vodo tri križe in slovesno poje:

Blagoslavljam te torej, voda, božja stvar, po živem † Bogu, po pravem † Bogu, po svetem † Bogu, po Bogu, ki te je v začetku s svojo besedo ločil od sušine in čigar Duh je plaval nad teboj.

Spet razdeli vodo v obliki križa in jo vrže čez posodo na vse štiri strani neba. Kakor so iz raja tekale štiri reke, tako se iz Cerkve Kristusove razlivajo Odrašenikove milosti. Omenja Mozes v puščavi, kako je na božje povelje naredil iz grenke vode sladko in pozneje pritrkal iz skale; kako je Jezus spremenil v Kani vodo v vino in se dal z vodo krstiti ob Jordanu; kako je po vodi hodil in kako je vodo izbral za sv. krst.

V obliki križa dahne trikrat preko vode in moli k Svetemu Duhu:

Ti s svojimi usti blagoslovi to naravno vodo, da ne bo oprala le telesa, če se z njo umijemo, ampak bo imela moč, očistiti tudi duše.

Sledi ganljivo lep obred: mašnik trikrat pogrezne v vodo veliko-nočno svečo, vsakokrat globlje, in poje z vedno višjim glasom:

Naj v ta obilni studenec stopi moč Svetega Duha in naj to vodo stori rodovitno, da bo imela moč prerajevati.

Ko še drži svečo v vodi, dahne trikrat preko vode v obliki grške črke Ψ (ps), ker se grška beseda psihié, Duh, s to črko začenja. Tudi ta obred hoče povedati, da pride v vodo Sveti Duh in po vodi preustvarja duše za nadnaravno življenje.

Ko je mašnik vzel svečo iz vode, nadaljuje:

Tukaj naj se izperejo madeži vseh grehov, tukaj naj se očisti človeška narava, po tvoji podobi ustvarjena in v svoji prvotni časti prenovljena, da bo vsak, kdor prejme ta zakrament, rojen za novo, resnično nedolžno otroštvo. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki pride soditi žive in mrtve in svet z ognjem. Amen.

S to blagoslovljeno vodo gre eden od duhovnikov kropiti ljudstvo po cerkvi. Vodo, ki jo odmenijo za krščevanje, zajamejo v manjšo posodo, vsa druga je pa namenjena za vernike, ki jo bodo vzeli s seboj na dom. Naj po mestih in vaseh ne bo družine, ki bi ne šla iskat blagoslovljene vode!

V krstno vodo pa vlije duhovnik krstno olje in sveto krizmo v podobi križa in moli:

Zveličavno olje naj posveti ta studenec in naj mu da rodovitnost, da bo prerodil vse za večno življenje. Amen. — V imenu presvete Trojice prilijemo križ-

mo Gospoda našega Jezusa Kristusa in Svetega Duha Tolažnika.

Nato vlije oboje hkrati trikrat v obliki križa in pravi:

Posvetilno krizmo, olje maziljenja in krstno vodo zmešajmo prav tako v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

Krstna voda je že slovesno blagoslovljena. Zdajci je napočil srečni trenutek: priglašenci so stopali drug za drugim v tolmun krstilne kapele, voda jim je segala do kolen, potem jim jo je škof še vлил na glavo ter počasi govoril krstne besede. Postali so božje otroci, udje Cerkve in Kristusa. Prejeli so belo obleko krstne nedolžnosti in gorečo svečo. Takoj nato jih je škof še birmal. Krščenci so se uvrstili v procesijo in šli v hišo božjo, kjer so jih bratje v Kristusu že čakali, molili zanje litanije svetnikov in jih ljubeče sprejeli. Krščenci so prvič smeli biti pri celi sveti maši in svetem obhajilu.

Krščeni, birmani, prvič obhajani! Zares so vstali z vstalim Kristusom. Kako veličastno je moralo vse to biti!

* * *

Kdaj je prvi človek našega rodu stopil v krstni tolmun, se odpovedal svojemu poganstvu in postal član sv. Cerkve, ne vemo; precéj več ko tisoč let je pa od tedaj že preteklo. Prva krščena slovenska kneza sta bila Gorazd in Hotimir; okoli leta 750 ju je na južnem Bavarskem oblila krstna voda. Polagoma so se krstilniku bližali še drugi Slovenci. Postali smo kristjani, katoličani. Skozi tisočletje in še več nam sveti Kristusova luč in nas krepi Kristusova milost. Ne izneverimo se svojim krščanskim dedom! Sveta vera nam bodi draga ko zenica očesa, vodilka v življenju in tolažnica v težkih časih! Blagoslovljen nam bodi tudi dan sv. krsta, ki nas je pridružil Cerkvi in Kristusu!

Dr. Fr. Jaklič.

Sv. zakon ali devištvo?

Pred časom je pisala neka čitateljica »Bogoljubu«, naj ji pojasni, »zakaj se zakon tako čez mero hvali«, dočim se devištvo — po njeni sodbi — premalo uvažuje.

Tej čitateljici in z njo mnogim drugim moramo pojasniti, da sta v katoliški Cerkvi kakor zakon tako tudi devištvo na zelo odličnem mestu: da pa krščanska popolnost ni ne v zakonu, ne v devištvu, temveč »popolni so le oni, ki spolnjujejo zapovedi«, kakor uči sv. Avgustin. Če pa pregledamo zapovedi, bomo našli, da je prva in največja zapoved in krščanstvu ljubezen: brez krščanske ljubezni ni prave svetosti. Naj bi imel človek tudi najlepše darove, a ljubezni bi ne imel, bi ne bil nič.

To ljubezen, ki jo kristjan v vsakdanjem življenju spričuje s tem, da izvršuje božje in cerkvene zapovedi, goji lahko vsak človek, pa naj se je odločil za zakonski jarem, ali pa je ostal v devištvu. Cerkvena zgodovina nam spričuje, da je mnogo svetnikov iz zakonskega stanu, mnogo iz deviškega poklica.

Velika napaka bi bila, če bi zakonski ne spoštovali onih oseb, ki so se posvetile radi Kristusa devištvu; nič manjša napaka bi ne bila, ko bi se člani deviškega stanu povzdigovali nad zakonce in gledali zviškoma nanje, ki se toliko tru-

dijo, da vzgoje Cerkvi zvestih sinov, državi pa poštenih državljanov.

Drug drugega naj bi čistili. »V spoštovanju drug drugemu prvuje!« (Rim 12, 8.) Te besede sv. Pavla veljajo ne samo posameznim osebam, temveč tudi stanovom.

Katoliška Cerkev je velikosrčna, in z apostolom lahko govori: »Naše srce je razširjeno; ni vam tesno v nas.« (Kor 6, 11.) V cerkvi ne sme biti nobenemu poklicu tesno, da je le pošten poklic.

I. Zakaj moramo spoštovati zakon?

Zakon moramo spoštovati že zaradi tega, ker ga je sam Bog postavil in sicer že v raju, ko je rekel Adamu in Evi: »Rastita in množita se in polnita zemljo.« (Gen 1, 28.) Zakona torej niso ne ustanovili, ne obrenovili ljudje, ampak Bog. (Pij X.) Zakon je bil svet že v stari zavezi, še bolj svet pa je postal v novi zavezi, ko ga je Kristus povzdignil v zakrament. Zakon med kristjani je podoba one nerazdružne zveze, ki je med Kristusom in njegovo Cerkvijo; zato pravi o zakonu sv. Pavel: »Ta skrivnost je velika; jaz pa pravim v Kristusu in Cerkvi« (v odnosu do Kristusa in do Cerkve). (Efež 5, 32.)

Kristus pa je ljubil svojo Cerkev v resnici »z neizmerno ljubeznijo, in to ne

zaradi svoje koristi, temveč le zaradi koristi svoje neveste,« uči Rimski katekizem.

Ljubezen moža do žene mora biti dosledno podoba ljubezni, ki jo ima Kristus do Cerkve: »Možje ljubite svoje žene, kakor je tudi Kristus Cerkev ljubil.« (Efež 5, 25.) Kakor je Kristus samega sebe zanjo (za Cerkev) dal, mora tudi mož biti pripravljen na vsako žrtev za svojo ženo in za svojo družino.

Da bo zakon res takšen, kakor zahteva sv. pismo, je potrebno, da se ohrani med zaročenci, in še bolj med zakonskimi, sveta in čista ljubezen; ljubezen, ki se ne naslanja le na počutno, hitro minljivo nagnjenje, tudi ne samo na sladke besede, ampak, ki ima za temelj nagnjenje duš. Ko gre za zakon, naj ne odločuje ne telo in ne njegova minljiva lepota, tudi ne bogastvo, ki danes je, jutri pa izgine, temveč dušne vrline: saj se v zakonu zvežejo in združijo duše, in sicer prej in tesneje ko telesa. (Pij XI.) Vsled te duhovne zveze imata zakonca dolžnost, da se medsebojno oblikujeta tudi v notranjem življenju, da se medsebojno spopolnujeta v bogoljubnem življenju; kajti zakon je »zajednica, skupnost in družnost vsega življenja« (Pij XI.), in ne samo gospodarskega ali družabnega.

Iz te svete zajednice izhaja odličen sad, novo človeško bitje, otrok, ki je dar božje dobrote in se rodi po vsemožni božji moči s sodelovanjem staršev. Ta sad je v slavo zakoncema, kakor je grozd v odliko trti.

Na ta način zakonci skrbijo, da se ohrani človeški rod na zemlji in da dobi Kristusova Cerkev novo potomstvo; to potomstvo se potem v naročju telesne matere in duhovne matere Cerkve pripravlja in vzgaja, da postane dedič večne slave, da zasede večna bivališča v nebesih.

Ta zavest mora tolažiti resnično krščansko mater, ko prenaša porodne bolečine: »Žena, ko porodi dete, ne misli več na bridkost od veselja, da je človek rojen na svet.« (Jan 16, 21.)

Prav ker je materinstvo združeno z bolečinami in z bridkostjo, je Bog daroval materam v otroku vir veselja, pri katerem pozabijo na bolečine.

Tega veselja je deležen v veliki meri seveda tudi oče: oba zakonca vidita v svojem otroku ne samo novega človeka, temveč tudi podobo in nadaljevanje lastne osebnosti. Starši nadaljujejo v otroku svoje lastno življenje in vidijo — če so količnik pobožni — v njem talent, ki jim ga je

Bog zaupal, da mu ga nekoč vrnejo s prirastkom.

Krščanski starši se smejo veseliti svojih otrok ne samo na zemlji, temveč smejo, pač morajo gledati tudi v bodočnost, v večnost, kjer bo po dobri krščanski vzgoji vsa družina zopet zbrana, kjer ne bo več ne žalovanja ne vpitja ne bolečine. (Skriv. raz. 21, 4.)

Venec dobro vzgojenih otrok je pač najlepša slava staršev na tem svetu in najlepša priprava za večnost.

Ker je zakon tako visoka skrivnost, ker je tolikega pomena za Cerkev in za državo, je jasno, da morata biti zaročenca pri izbiri osebe svobodna; brez svobodne privolitve si ne moremo misliti pravega zakona. Zaradi tega naj starši nikakor ne silijo svojega sina ali hčere v zakonsko zvezo z od njih določeno osebo; naj ne gledajo na denar, temveč na srečo svojih otrok. Otroci in starši naj pri tako važni zadevi vse natančno premislijo pred Bogom, kajti zakonska zveza je nerazdružna.

Starši naj ne nagovarjajo, da bi se sklenil zakon med osebami, ki si niso po duši sorodne. Naj ne svetujejo zakona, dokler niso dani predpogoji za primeren gospodarski obstoj; kajti naj bi bila v zakonu še tako idealna ljubezen, brez vsakdanjega kruha rodbina ne more živeti.

Posebno naj mamice pazijo, da bo poštena ne samo nevesta, temveč tudi ženin. Če bi le ta kazal drugačna naziranja, mu je treba jasno povedati: »Pri nas, kar ni dovoljeno ženskam, ni dovoljeno tudi ne moškim.« (Sv. Jeronim.) »Nedotaknjeno iščeš, bodi tudi sam nedotaknjen.« (Sveti Avguštin.)

Nikar pa naj ne nagovarjajo za zakon onih oseb, katere so se odločile za devišstvo. Papež Leon XIII. izjavlja slovesno: »Pri izvolitvi stanu ima brez dvoma vsak pravico, da se svobodno odloči za eno ali drugo: ali da sledi Kristusovemu nasvetu o devištvu ali da se zaveže z zakonsko vezjo.«

Oba stanova sta bogoljubna, oba sta od Boga. Videli smo razloge, zakaj je zakon vreden spoštovanja. Zdaj se pa še vprašamo:

II. Zakaj moramo spoštovati devišstvo?

Že stari pogani so pravili »Casta placet superis« (kar je čisto, je bogovom všeč). In res, že sam razum nam velevala, da moramo izkazovati veliko priznanje onim osebam, ki se odpovedo najbolj vab-

ljivim nagonom, posebno ko se odpovedo tudi pravici, da bi zadostile tem željam na zakoniti način v okviru sv. zakona.

Devištvo pa ne pomeni samo nedotaknjenosti telesa, temveč je predvsem trdni sklep neke osebe, da hoče ohraniti svoje telo čisto in sveto. Ta sklep je pred Bogom glavna lastnost devištva; pred Bogom bi ostalo dekle v devištvu tudi tedaj, ko bi ji kdo (n. pr. za časa vojne) silo napravil; kajti nositelj devištva je duša, in te ne more nihče brez človekove volje oskruniti. Kakor ostane pred Bogom pošten človek pošten tudi, ko bi mu odsekali roko, tako ostane v božjih očeh ženska devica, tudi ko bi ji kdo silo napravil, da le njena volja ni grešila.

Da moremo govoriti o devištvu, pa ne zadostuje, da poudarjamo nedotaknjenost telesa, temveč tudi cilj, ki ga ima pred seboj deviška duša.

Taka duša, prosta gotovih spon, ki jo vlečejo navzdol, lažje dviga svojega duha kvišku v popolnejše bogoljubno življenje: »Kdor ni oženjen, skrbi za to, kar je Gospodovega, kako bi ugajal Gospodu.« (I. Kor 7, 32.) Gotovo je, da se pobožni samski lažje posvete Gospodovi službi, ker so prosti raznih tisk, ki jih občutijo zakonski: brezdvomno so bolj prosti, bolj neodvisni. Prav zaradi tega zahteva katoliška Cerkev od svojih duhovnikov, da ostanejo neoženjeni. Cerkev pač potrebuje ljudi, ki naj posvete vse svoje sile dušnemu pastirstvu; njih srce ne sme biti razdeljeno med družino in Kristusovo čredo, temveč mora biti posvečeno le eni sveti nalogi.

Kako visoko je devištvo, sklepamo posebno iz Kristusovega zgleda: za mater si je izbral devico, On sam je ostal v devištvu, in sv. Janeza Evangelista je prav zaradi njegovega devištva posebno vzljubil.

Pred svojimi učenci hvali Gospod deviški stan z besedami: »In zopet drugi so samski, ker so si samski stan izvolili zaradi nebeškega kraljestva.« (Mat 19, 12.)

S tem nam je Kristus povedal dveje: 1. da je samski stan stvar, ki zanjo človek ni primoran, temveč si jo sam »izvoli« s svobodno odločitvijo; 2. da naj ima kristjan, ako se odloči za ta stan, pred očmi nadnaravne nagibe nebeškega kraljestva. Kdor bi se prisiljen izrekel za devištvo, bi ne imel pred Bogom zasluge devištva, ker si ga pač ni »izvolil«. Te zasluge bi tudi ne imel tisti vernik, ki bi ostal samski zgolj zaradi naravnih razlogov, n. pr. samo

zaradi zdravja ali samo zaradi premoženjskih razmer.

Tako lepa in visoka cvetka, kakor je devištvo, more prikliti pač samo iz globoke korenine, in ta je ozir na nebeško kraljestvo.

Pravo devištvo mora ostati v zvezi z globoko pobožnostjo. Le srce, ki je polno krščanske ponižnosti, lahko ohrani neomadeževano svojo deviško čast. Skušnjave človeške čuvstvenosti so pač tako močne, da pride devištvo v nevarnost, ako ni zasidrano v globoki ponižnosti.

Zato tudi apostol nikogar ne sili v devištvo, ker ve, da ta visoki poklic ni za vsakega: »Zastran devic nimam povelja Gospodovega, dajem pa svet.« (I. Kor 7, 25.)

Apostol pač dobro pozna Gospodovo besedo v tej stvari: »Kdor more razumeti, naj razume« (Mt 19, 12), in zato samo svetuje. Nič ne obsoja očeta, ki ima priletno hčer, pa bi jo rad omožil: »Naj stori, kar hoče; greši ne. Naj se (take device) može.« (I. Kor 7, 36.)

Njegov ideal pa je, da bi device bile »pri Gospodu trajno in brez raztresenosti« (I. Kor 7, 35), saj »ženska, ki ni omožena (to je lahko tudi vdova), in devica skrbi za to, kar je Gospodovega, da bi bila sveta po telesu in po duhu. Katera je pa omožena, skrbi za to, kar je svetnega, kako bi ugajala možu. (I. Kor 7, 34.)

Apostol je s temi besedami jasno povedal, da je deviški stan višji kot zakonski. Nikakor pa s tem ne omalovažuje zakonskega stanu: le ta je dober, devištvo pa še boljše: »Kdor omoži svojo devico, dela prav, kdor pa je ne omoži, bo storil še boljše.« (I. Kor 7, 38.)

»Neporočenim pa in vdovam pravim: »Dobro je zanje, če ostanejo kakor jaz. Če pa niso vzdržni, naj se poroče.« (I. Kor 7, 8.)

Tu vidimo, kako visoko postavlja sveti Pavel devištvo; kako modro pa zna računati s slabotnostjo tistih, ki se ne utegnejo odločiti za ta poklic.

Vsak naj si izbere tisti poklic, v katerem bo bolj primerno služil Gospodu. »Vsak naj tako živi, kakor je komu dal Gospod, kakor je koga poklical.« (I. Kor 7, 17.) V vsakem stanu se človek lahko zveliča: »Če si vezan z ženo, ne išči ločitve; če si žene prost, ne išči žene. A tudi če se oženiš, ne grešiš; in če se devica omoži, ne greši. (I. Kor 7, 27.)

To so jasni nauki apostola Pavla glede devištva in zakona.

Če smo rekli, da je deviški stan višji ko zakonski, nismo s tem rekli, da je že tudi vsaka deviška oseba boljša od za-

konske. Pred Bogom je pač najboljši ta, ki najbolj vestno spolnjuje dolžnosti svojega stanu, naj bo v bogoljubnem devištvu ali v svetem zakonskem jarmu.

Dr. Jos. Ujčič.

Bog ima usmiljenje s svetom

Nobena božja lastnost nam ne more biti bolj ljuba kot božja usmiljenost. Saj nam tudi nobena ni bolj potrebna, Bogu pa — vsaj kar se nas tiče — nobena bolj svojska. »Njegova milost je čez vsa njegova dela,« pravi 144. psalm. Zato tudi molimo v litanijah: O Bog, ki ti je lastno, da vedno usmiljenje skazuješ in prizanašaš... Sv. Pavel imenuje Boga naravnost začetnika, Očeta usmiljenja in Boga vse tolažbe. Še v Starem zakonu, ko je vladala postava suženjstva in ne ljubezni, ni mogel David zadosti poudariti, da je »pri Bogu usmiljenje in pri njem obilno odrešenje«, pa v 135. psalmu ponavlja zapored enaintridesetkrat, da traja božja milost vekomaj. Morje ima svoje meje in nebesnih daljav je enkrat kraj, božjega usmiljenja pa nikoli. Sveti puščavnik Romuald je poiskal v Svetem pismu vsa mesta, kjer se omenja božje usmiljenje in božja pravičnost, in je našel, da je več ko štiri petine takih, ki govoré o usmiljenju in komaj ena petina takih, ki govoré o božji pravici. Ali nas ne bo to ponovno utrdilo v prepričanju, da Bog ni kakor rabelj, ki le čaka, kdaj bo človeka pogubil, ampak vseusmiljeni Stvarnik, ki hoče tudi ohraniti to, kar je naredil, in ki grešniku ponuja roko v spravo, še preden se ta pred njim poniža in prosi odpuščanja. »Glejte, jaz sam bom poiskal svoje ovce,« pravi pri Ezehielu, »in jih bom obiskoval... Jaz bom pasel svoje ovce in jih bom počivati vodil. Izgubljeno bom poiskal, izgnano nazaj pripeljal, ranjeno obvezal, slabo okrepčal... Ve, moje črede, ste ovce moje paše, in jaz, Gospod, sem vaš Bog.« Pred tako skrbljivim, usmiljenim Bogom, Pastirjem naših duš, pa bi imeli strah in bi bežali pred njim? Bog je dober.

»Že, že! Toda grehi naši — grehi!« — Bržčas misliš pri tem na smrtno grehe in si izmed tistih strašljivcev, ki imajo vsako skušnjavo, vsako neodločnost ali prestop ek že za smrtni greh? Toda smrtni greh ni kar tako... Smrtni greh je neskončno razžaljenje Boga, je popoln prelom z Bogom. Koliko pa je vernih ljudi, ki bi s premislekom privolili v popoln prelom z

Bogom? Človek je vendar že po naravi veren in najslabši želi k Bogu. V hudih skušnjavah, ako se zavé, kaj ima storiti, se mu bo zbudil vsaj rahel odpor zoper popoln prelom z Bogom, zoper greh. Če pa to, ne moremo reči, da je v skušnjavo privolil. Za smrtni greh se zahteva, da kdo s popolnim spoznanjem in premislekom ter popolnoma prostovoljno prelomi kako važno božjo zapoved ali opusti kako težko dolžnost. Če manjka le ena teh zahtev — popolno spoznanje, popolna privolitev, važna zapoved ali težka dolžnost — pa že ni govora o smrtnem grehu. Tako nedvomno gotovo mora biti, da bi človek s prisego lahko potrdil: s popolnim spoznanjem in premislekom sem v važni zadevi čisto prostovoljno popolnoma privolil v greh — potem seveda je to odločen upor zoper Boga in zato smrtni greh. Toda tudi te nesreče se v hipu lahko rešiš, ko se padca zaveš in s popolnim kesanjem, s popolno ljubeznijo do Boga vzdihneš: »O dobri Jezus, iz ljubezni do tebe obžalujem svoj greh!« Takoj si spet otrok božji in zapisan v božjem Srcu. Spoveš se pa greha pri prvi prihodnji spovedi. Tako dober je Bog.

Bog nikomur ne odreče svoje milosti, kdor hrepeni po nji. Božja modrost in vsevednost tudi uvaža vse okoliščine, ki neredkokrat omilijo grešnikovo krivdo. Uvaža okoliščine pri poganih, uvaža okoliščine pri krivovercih, uvaža okoliščine pri katoliških izgubljenih, tudi pri morilcih in samomorilcih. Mlademu človeku se je obesil oče. Vprašal je izkušnega vodnika: »Kaj bo Bog storil z mojim očetom?« Odgovor je bil: »On vse bolje ve za okoliščine ko mi. In bolj usmiljen je ko mi.« Mi sodimo pristransko, kratkovidno, površno; Bog pa pregleda vsega človeka. In usmiljen je bolj kot mi: kako lepo je opravil s prešuštnimi, hotljivimi, razbojniškimi dušami! Marsikaj sicer stori človek, kar se mu šteje v krivdo, nihče pa ne more presoditi kot Bog, koliko je bilo zraven prirojenega, privzgojenega, iz slabosti storjenega, od drugih napeljanega... Mnogo tega pa usmiljeni Bog gotovo odšteje v svojem računu. Zlasti v zadnjih

hipih življenja — kdo more presoditi, kako se duša pred vrati v večnost odzove božji milosti, ko Bog in njegova Mati še vse storita, da se ne pogubi, kar je zaznamovano z božjo Krvjo? Skrbljivost božja stori več, kot morejo opaziti naše oči, in v globinah človeške volje je skritega več dobrega in znabiti tudi manj slabega, kakor more naša kratkovidnost presoditi. Kjer je količkaj dobre volje, tam vedno zмага milost božja. Tako dober je Bog.

»Saj velikih grehot vprav nimam,« se oglašča druga bojazljiva duša, »toda vsakdanji mali grehi me skrbé. In teh je na tisoče in stotisoče.« — Veš kaj, ljuba bojazljiva duša? Pojdi vsak dan z dobrim namenom t. j. da Boga razveseliš in svoji duši koristiš, k sv. obhajilu, pa bodo zginiti v nič vsi tvoji tisočeri in stotisočeri mali grehi, kakor se razkadi megla, ko posije sonce vahjo. Sveto obhajilo odpušča male grehe. Niti k spovedi ti ni treba iti za vsakdanje sv. obhajilo več ko enkrat na mesec, celo tedaj ne, ko bi katerikrat sv. obhajilo vmes izpustil. To je bil ravno namen svetniškega papeža Pija X., ki je vpeljal vsakdanje sv. obhajilo, naj bi se število spovedi, ki niso strogo potrebne, zmanjšalo, zato pa povečalo število svetih obhajil. Kolikorkrat le utegneš, pojdi brez skrbi k sv. obhajilu, pa te mali grehi ne

bodo več begali. Le nič strahu pred ljubim Zveličarjem v sv. obhajilu! On je dober.

»Gotovo! Človeka pa le skrbi, kako bo v vicah zaradi tako številnih malih grehov. Za odpustke se pač že pobrigamo, toda to je prepuščeno božjemu usmiljenju, koliko jih nam nakloni. Večji del pokore bo treba opraviti le v ognju vic.« — Kakor bo božja volja! Toda zapomni si o vicah tri reči. Prvič to, da o kakem ognju v vicah Sveto pismo nikjer ne govori in tudi Katekizem o tem nič ne uči. Sv. Cerkev pozna samo čistilišče duš. In te duše imenuje »duše umrlih« in nikjer »ubože duše«. Drugo je to: Duše v vicah trpé, celo veliko trpé, ker še ne smejo gledati Boga; toda, ko bi jim kdo danes odprl vrata vic in bi jih prosil, naj se rešijo trpljenja brez božje volje, nobena ne gre iz vic. Prav nobena! Trpeti hočejo in trpé voljno, ker je tako božja volja, ki jim je vse. — Imajo pa verne duše v čistilišču poleg trpljenja tudi veliko veselja (in to je tretje). Vesele so, ker vedo, da so za nebesa rešene. Vesele so, ker vedo: Bog tako hoče, da se očistimo. Vesele so, ker vedo: vsak trenutek smo bliže večni blaženosti. In še tudi to jih veseli, ker se na svetu toliko molitve zanje stori in tudi same morejo svojcem na svetu mnogo koristiti s svojimi prošnjami. Ali ni Bog res dober, ker boža svoje stvari še tedaj, ko jih kaznuje?

Kanonik J. Volc.

Don Bosko — svetnik naše dobe

Na velikonoč, na spominski dan Kristusove zmage nad svetom in smrtjo, je sveti Oče s slovesno kanonizacijo potrdil, da je ožarjen s svetniško slavo eden izmed največjih sinov sv. Cerkve zadnjega časa. Don Bosko je proglašen za svetnika, nam pa je zažarel nov svetilnik, ki nam razsvetljuje pot k svetosti.

Še pet let ni preteklo, kar so don Boska oklicali za blaženega in že letos prav ob zaključku svetega leta pa je dosegel čast oltarja.

Prav na njem se je spolnila beseda svetega pisma, ki pravi: »Tisti, ki mnoge vodijo k pravičnosti, se bodo svetili kakor zvezde vselej in vekomaj.« Dan 12, 3.

Skromna je bila don Boskova mladost, težavna pot k duhovniškemu poklicu in naporno delo nad mladino, kateri se je z vso dušo posvetil, da jo krščansko vzgoji. Don Bosko se je rodil v mali vasički Beki leta 1815. Za duhovnika je bil posvečen

1841. Prav tega leta je tudi nastopil svojo apostolsko pot in pričel delovati v Turinu med zapuščeno mladino, ki ni imela človeka, da bi ji bil lomil kruh božje besede. Za te zanemarjene otroke se je don Bosko zavzel, jih poučeval v verskih resnicah, vodil na dobra pota in celo prehranjeval v svojem zavodu, ki ga je sezidal z izprošenimi milodari. Njegovo delo je vidno raslo in se razširilo tudi po drugih krajih. Preden mu je ugasnilo trudapolno zemeljsko življenje, je doživel nepričakovano sloves na Francoskem in Španskem. Legel je k večnemu počitku l. 1888. Po 46 letih torej ga že Cerkev časti kot svetnika.

In kako je dosegel don Bosko toliko svetost? Po isti poti je šel, kakor gre vsak svetnik: Prva skrb mu je bila ljubezen do Boga in potem koj ljubezen do bližnjega. Deloval je v čast božjo in iz ljubezni do bližnjega.

M. Laach

Žene pri grobu

Samega sebe nikdar ni iskal, marveč vselej le Boga in bližnjega. Izborni je dovršil delo, ki mu ga je božja previdnost odkazala. V njegovi ljubezni do bližnjega je imela prvo mesto mladina. Vzgoja mladine je bila njegova glavna naloga. Zanj je žrtvoval vse svoje sile in vse svoje nenavadne zmožnosti. Pri tem delu je moral prestati premnogo viharjev; preganjali so ga celo tisti, ki bi mu bili morali najbolj pomagati. Ga pač niso razumeli, ker jih je daleč pretekel. In vendar je pri vsem tem bil miren; ohranil je vsekdar vedro dušo. Prepričanje, da za Boga in iz Boga živi, mu je dajalo moči, da je mirno premagal vsako nasprotje.

Don Bosko je sodeloval z milostjo božjo. Tam pa, kjer se spajata človekova dobra volja in milost božja, morajo dozorevati resnični sadovi svetosti. Prvi sad tega sodelovanja je don Bosko sam, z njim pa njegova ogromna dela, ki jih je dovršil predvsem pa njegove ustanove, ki še danes žive od njegovega duha. Vanje je prelił svojega oživljajočega duha, da žive, rastejo in se množe.

Sad dejanske milosti božje in lastnega sodelovanja je tudi krepost. Krepost je že sama sebi plačilo, nagrada, saj občuti človek tem večje notranje veselje, čimbolj je kreposten. To so vedeli že poganski mo-

Jezus se prikaže M. Magdalen

drijani. Notranja zadovoljnost bogato poplača vsako trpljenje, katero človek mora prestati. Tudi don Bosko je občutil sladkost svetega življenja. Še več; okusil je, kar pravijo Apostolska dela o apostolih: »Odhajali so veseli,« kajti »vredni so bili trpeti zasramovanje za Jezusovo ime.« (Apd. 5, 41.)

Največja nagrada za svetost pa je čakala don Boska v nebesih in tudi te se je dobro zavedal in prav zato se je tembolj trudil, da bi rasel v kreposti. Ako je Jezus Kristus obljubil plačilo že za kozarec sveže vode, ki jo kdo žejnemu poda iz ljubezni, kakšno plačilo bo prejel šele človek, ki mu je bilo vse življenje žgavni dar, ki je neprestano gorel v ognju božje ljubezni!

Bog pa nekatere svoje zveste služabnike poviča in poviša tudi pred vsem človeštvom, ter jih po poglavarju svete Cerkve Kristusove na zemlji dvigne do časti oltarja, da so za zgled in posnemanje zemljanom in njih priprošnjiki v nebesih.

Teka čast je zadela tudi ponižnega don Boska. Pred vesoljno Cerkvijo je povišan. Ta slava ni taka, kakršna je slava ljudi na zemlji. Marsikoga so zemljani že kovali v zvezde, kmalu pa so popolnoma pozabili nanj. Svetnik božji pa živi v sveti

Sv. don Bosko

Cerkvi v nespremenjeni časti, h kateri ga je dvignil Bog.

Poudarili smo že, da je dosegel don Bosko toliko svetost s tem, da je neprestano sodeloval z milostjo božjo. Že od mladih let je sledil glasu milosti božje preko vseh ovir, ki so se mu gromadile na pot. Ta notranji nagib ga je vzpodbujal,

da je pridno gojil molitev in prejemal svete zakramente, kakor tudi, da se je skrbno varoval greha. Že v šolah je čutil v sebi nagnjenje, da pomaga bližnjemu v dušnih in telesnih potrebah. Potem, ko je dovršil bogoslovne in nadaljevalne nauke, ga je pa kar gnalo k mladini, da jo rešuje.

Značilno je, da don Bosko prav ob 1900 letnici odrešenja stopa na oltar, saj je bil sam apostol in posrednik odrešenja vse svoje žive dni, saj ni drugega iskal kot duše, saj je bilo tudi njegovo geslo: »Daj mi dušo, drugo vzemi!« Vsako njegovo prizadevanje je merilo na zveličanje duš, pa naj je imel opravka z mogotci sveta ali z zapuščeno mladino. Kadarkoli je srečal dušo, ki je zakrknjeno vztrajala v grehu, ali kadar je ogledoval zemljevid, so mu bridke solze vrele iz oči za to dušo in za toliko duš, ki so v nevarnosti, da se pogube, ker ga ni, ki bi jih pripeljal h Kristusu in k zveličanju. Samo iz tega nagiba je sanjal o misijonih, kamor bi bil šel, ako bi ga ne bila zadrževala pokorščina, ki mu je določila drugo polje. Saj je Bog vedel, da četudi don Bosko sam ne pojde na misijone, bo pa poslal cele skupine svojih sinov iskat neumrljivih duš. Danes so se njegovi duhovni sinovi razšli po vsem svetu in nadaljujejo njegovo samarijansko delo.

Da kanonizacija don Boska ne bo šla tiho mimo nas, prosimo novega svetnika, naj nam nakloni od Boga ta dar, po katerem je tudi sam dosegel svetniško stopnjo, »da milosti božje nepridoma ne bi prejimali«. (Prim II Kor 6, 1.)

Šatorski misijon

(K letošnjemu svetovnemu evharističnemu kongresu.)

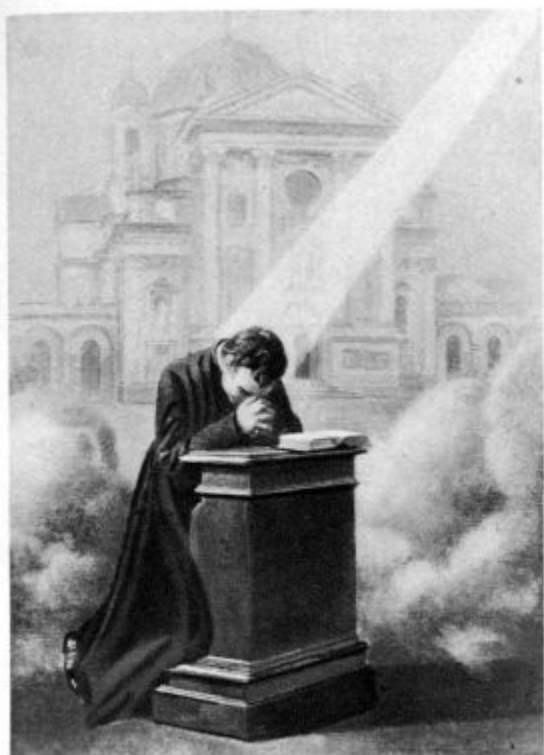
Jezus v Najsvetejšem Zakramentu je socialno središče človeštva. Tu se lahko vsi zedinijo. V dokaz lanski narodni evharistični kongres v mestu Bahia (Brazilija). V javnem mestnem parku (vrt z nasadi) so bili postavljeni štirje oltarji, popolnoma enaki in iste barve; ločile so jih cvetice: rdeče, bele, rumene, roza. Na stotine dijaštva, tisoči otrok, množice ženstva, moštva vseh stanov in slojev so se zvrstile k svetemu obhajilu. Skupna ura molitve v stolnici je nudila pestro sliko, ganljiv prizor. Vse ljudstvo je klečalo pred Jezusom, gospa v beli svili poleg preproste zamorske uslužbenke. Tako je šlo naprej osem dni: Zborovanja, slovesna služba božja, javno čiščenje, verski dramatični prizori i. dr. Višek proslave je bila seveda zakramentalna proce-

sija. Cele štiri ure se je vrstil sprevod. Okroglo 400.000 vernikov se je udeležilo te sijajne verske manifestacije. Brazilija kaj takega še ni doživela.

Vse to je bila nekaka priprava na letošnji svetovni evharistični kongres, ki bo v argentinskem glavnem mestu Buenos Aires v dneh od 10. do 14. oktobra, ko bo v južni Ameriki pomlad.

Tu naj sledi nekaj podatkov o tem ogromnem mestu, zlasti pa o šatorskem misijonu, ki se skoraj trajno ponavlja zdaj v enem, zdaj v drugem predmestju tega brzo nastalega nepreglednega gnezdišča.

Buenos Aires je mlado mesto, pa se prišteva po številu prebivalstva med največja svetovna selišča. Samo New York, London,

*Don Bosko gleda v zamaknjenju cerkev
Marije Pomočnice*

Berlin in Tokio se ponašajo še z večjim številom meščanov. Ta nagla porast ima seveda tudi zle posledice, ki so najbolj občutne na cerkvenem in verskem polju. Ogromne množice, ki so se naseljevale v okolju in predmestjih, so bile prešteviline in se zato dušno pastirstvo ni moglo tako razviti, kakor bi bilo potrebno. Predvsem manjka prostornih svetišč in kapel. Glavni, središčni del mesta je v verskem oziru vzorno oskrbljen, saj deluje tam 38 moških cerkvenih družb s 360 redovniki; tem pomaga še 287 drugih duhovnikov. Za vzgojo in šolstvo se brigajo ženski redovi; 69 jih je.

V predmestjih je v verskem oziru zavladala silna zanemarjenost. Na tisoče otrok je ostalo brez svetega krsta; desetstisoči so dorasčali brez verskega pouka in znanja. Zakoni so se sklepali med osebami ki niso ne iskale, ne prejele cerkvenega blagoslova.

Leta 1926 je pa o. Henrik Rohling SVD sprožil pred ondotnim škofom rešilno misel — šatorskih misijonov. Ker v okrožju raztegnjenega mesta ni potrebnih svetišč, je zaprosila cerkvena gosposka pri vojni oblasti tri velike šatore. Vojaki sami so jih postavili in stražili. Kmalu se je pa pokazala potreba lastnih šatorov, ki so bili preložljivi in imeli obliko potujočih kapel. Delo se je množilo,

*Dominik Savio,
prvi cvet don Boskove vzgoje*

zlasti ker je priprava na misijon zahtevala mnogo truda in časa. Toda pomoč je bila takoj pri roki: več ko sto gospodičen iz odličnih rodbin se je prijavilo prostovoljno za pomožno dušno pastirstvo. (Tu imamo lep zgled delovanja v Katoliški akciji!) Več tednov so obiskovale vsako jutro poseben tečaj, kjer so se izobrazile za verske učiteljice. V popoldnevih so bile kmalu že na delu po hišah. Te »Señoritas« so sedaj nenadomestljive pomočnice pri ljudskih misijonih: propaganda za udeležbo pri misijonih je za obširna predmestja v njih oskrbi, prav tako tudi kritje nemalih stroškov. Med seboj si razdele skupine otrok, ki jih poučujejo v verskih resnicah in pripravljajo za svete zakramente. Zunanje priprave za slovesnosti prvega obhajila, za birmo, za procesije so prepuščene tem požrtvovalnim osebam. Duhovnikom in patrom ostane na ta način tem več časa, da se morejo posvetiti dušnemu pastirstvu med odraslimi.

En šatorski misijon traja navadno 14 dni. Prvi dnevi so odločeni mladostnim. Otroci so skoraj ves čas okrog šatorov; na dan imajo po več ur krščanskega nauka. Vsako jutro so svete maše za odrasle; — nato je pouk, ki se zvečer nadaljuje.

Od leta 1926 je bilo 27 šatorskih misijonov s takimle uspehom:

poučevanih otrok	19.455,
krstov	2.574,
prvoobhajancev	9.802,
urejenih zakonov	431,
spovedancev	42.000,
obhajancev	29.500,
birmancev	13.673.

Na več krajih, kjer so se vršili šatorski misijoni, so po sklepni procesiji obenem položili in blagoslovili temeljni kamen za novo cerkev. 24 takih cerkvâ so do danes že postavili.

Potujoči misijoni so pripomogli, da je bilo ustanovljenih 12 novih župnij. Buenos Aires ima danes skupno že 81 župnij in do 240 cerkvâ in kapel; pred letom 1928 je bilo še samo

37 župnij, ki so jih v tem času deloma razdelili, in deloma z novimi dopolnili.

Stroški za vse omenjene misijone (kakor tudi za obleko revnih prvoobhajancev) so dosegli vsoto 75.000 dolarjev. Vse to so spravile skupaj in darovale pogumne pomočnice (katehistinje) in njih družine. Njih karitativno delo je Bog bogato blagoslovil.

V tem mestu, kjer je kljub težkim okolnostim toliko verskega življenja in vzornega navdušenja za slavo božjo, bo torej v jeseni pozorišče veličastne proslave Najsvetejšega Zakramenta. Udeleženci iz Evrope se bodo peljali s parnikom, ki je že določen. Nekateri si bodo pa okrajšali daljno pot z vožnjo po zraku. V svoje okrilje jih bo sprejel zračni velikan Zeppelin.

N A C I L J U

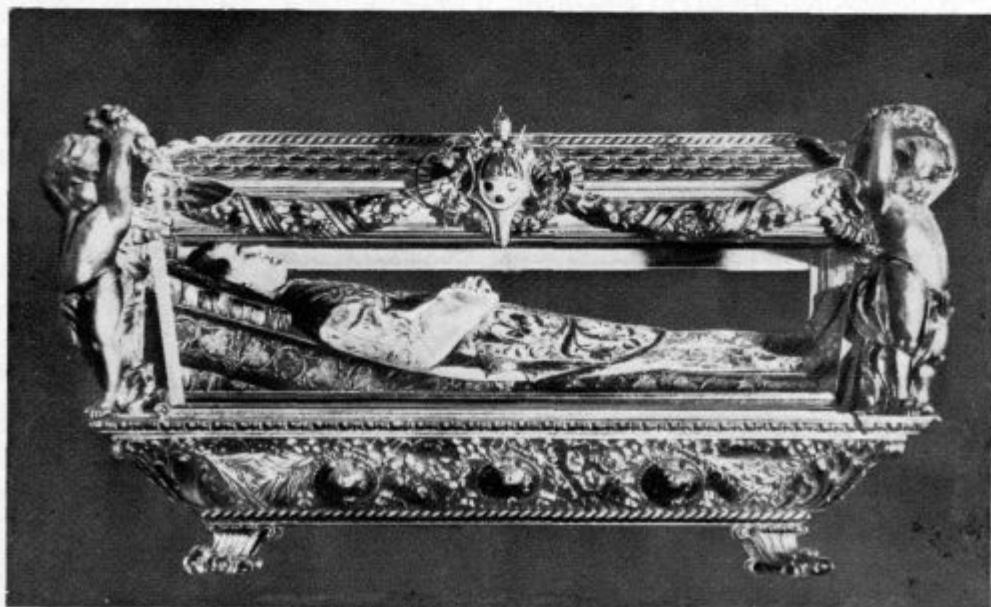
V soju Evharistije

Zapiski matere. — (Nadaljevanje.)

Sveti trenotki.

Močno me je bolelo, ker dekletca nisem mogla spremiti, ko je šla v cerkev, da prejme prvič zakrament svete pokore; bila sem še primorana ostati v postelji. Presenečalo me je, kako je Klotilda vse, kar spada k spovedi, ohranila kot osebno skrivnost zase. Dočim mi je drugače vse razodela in odkrila, je sedaj dosledno molčala. Ali je hotel Jezus sam neposredno obdelati to nežno dušico?

Slovesnost prvega svetega obhajila je bila lepa, a preprosta. Oblekca Klotildina ni zbujala pozornosti; hotela sem, da bi je ničemurnost ne motila, saj ta zunanost dostikrat prav preveč posega v sveto opravilo. Lep, bel molek, darilo stare mame, se je ovijal okrog njene rokice; na prsih ji je visel križek iz slonove kosti. — Za svojo starost je bila dovolj velika. Pod temno-rumenkastimi lasmi so modro gledale svetle oči, ki so resnobo

Don Boskov relikviarij

na obrazu nekoliko razvedrile. Taka je bila Klotilda na dan prvega svetega obhajila.

Da bi ji olajšala pripravo in zahvalo, sem ji zapisala v malo knjižico lahkoumljive molitve. Ta knjižica, ki je imela na vsaki strani za okras primerno sličico, je deklici posebno ugajala, pa jo je jemala v roke še potem, ko je odrasla. Vanjo sem zaznamenovala tudi dneve svetega obhajila, kar je Klotilda sama nadaljevala, ko je znala že pisati. Danes nam je ta knjiga dragocen spomin.

z razprostrtimi rokami na robu jaselc, je presrčno rada imela in gledala. Če sem jo morala zaradi nekoliko zgodnejše svete maše dramiti iz spanja, sem ji pokazala to sličico, zraven pa zapela pobožno pesemco, ali zašepetala kratke vzdihljaje. Ko je čula ime »Jezus«, je odprla oči; ob pogledu na sliko se je nasmehnila, jo presrčno poljubila in hopnila s posteljice, da se je brž napravila in pripravila za sveto obhajilo.

Včasih je hotela na predvečer svetega

„Gospod, oslani pri nas!“

Ker je moja hčerka vprav na tiho nedeljo prvokrat prejela Angelski kruh, sem prosila Boga, naj podeli otroku milost, da bi se na poseben način posvetila češčenju trpljenja Gospodovega. Takrat še slutila nisem, kako kmalu bo okusila trpkost keliha. K svetemu obhajilu je hodila nekaj časa vsak večji praznik in prve petke. Koncem prvega leta je že izpolnila pogoj, ki je navezan na »veliko obljubo«¹ presvetega Srca. In zopet je bil nadžupnik posredovalec novih milosti. Ko nas je prilično obiskal in se je očetovsko pogovarjal s hčerkico, je poizvedoval, kolikokrat in kdaj hodi k svetemu obhajilu. »Približno dvakrat mesečno,«² sem odgovorila. »Vsak teden bi ne bilo preveč,«³ pripomni gospod. Ravnala sem se po nasvetu in peljala Klotildo vsako nedeljo k mizi Gospodovi, poleg tega pa še ob praznikih in prvih petkih. Od sedmega leta dalje je bila pa dnevna obhajanka. Sonce svete Evharistije ji je sijalo čimdalje svetleje in oplojalo mladi klas bolj in bolj, da bi obrodil stoteri sad.

Za Marijo Klotildo je bila nepopisna radost, kadar je smela iti po božje Dete. Malo sliko v knjižici, ki je predočevala Jezuška

obhajila glavico položiti na Jezusovo podobo in tako zaspati. »Jezus«⁴! »Božje Dete«⁵! S kolikim poudarkom in kako iskreno je izgovarjala ta sveta imena! Kako je ljubila Zveličarja! Občevanje z njim je docela preustvarilo svojevoljnega otroka; ogenj božje ljubezni se je razvnel v krepak plamen, ki se je razodeval tudi na zunaj. Bila je neznatna deklica; toda kdor je z njo občeval, je moral čutiti delovanje božje milosti v njeni duši.

V ganljivi priproščini se je bližala vselej Svetemu obedu. Bilo je prvega januarja 1914. Ko je nekoliko hipov pobožno počastila in zahvalila Jezusa, je vzela v roke knjižo, da je opravila zahvalne molitve. Ta dan sem opazila, da se je dalj kot običajno pomudila v tihi, premišljevalni molitvi. Nato me rahlo potegne za plašč in zašepetne: »Mama, Jezusa sem prosila, naj da srečo v novem letu staremu atu in mami, našemu Ludoviku in naši ljubi Zini.«⁶ Naročeno je namreč imela, da mora staršem voščiti srečno novo leto! Kje je mogla dobiti boljšega posredovalca za ta namen, kot Jezusa samega! To je bil gotovo lep in srečen domislek male Klotilde; gotovo je Zveličar to priporočilo z veseljem sprejel

Sv. Jožef

V našem mestu so prvoobhajanci vsekdar še isto leto prejeli tudi zakrament potrjenja (sv. birmе). Kljub nežni dobi je tudi Klotilda dobila dovoljenje in pri sv. birmi 23. maja prejela Svetega Duha. Sklenila sem, naj imajo vsi moji otroci pri birmi belo obleko s pajčolanom in venček belih cvetic. Klotilda me je spomnila na Marijico, ko je bila kot triletna devojčica v tempelj pripeljana, da se je Gospodu darovala. Ker sem sama rada opravljala molitve na čast Sv. Duhu, sem ji poprej mnogo pripovedovala o moči tretje božje osebe, ki nas posvečuje in svete stori s tem, da nam dá posvečujočo milost, po kateri postanemo nadnaravno Bogu podobni. Nisem pa niti slutila ne, da bo sveta birma tudi v malem otroku povzročila tako premembo. Pozneje, ko sem jo opozarjala, naj se na binkoštni praznik dobro pripravi, mi je odgovorila: »O, mama, saj imam Svetega Duha tako rada; še prav dobro vem, kako sem bila birmana.« Poudarila je besedo »prav dobro«, hkrati me je pa tako pomenljivo pogledala, da sem morala koj umeti pomen tega poudarka. Spoznala sem, da se je Sveti Duh docela polastil tega malega templja, da bi v njem vpodobil življenje milosti.

O binkoštih 1918 je šla zadnjikrat k Sveti večerji. Ko se je pripravljala na ta praznik, je govorila še enkrat z globoko iskrenostjo o ljubezni do Svetega Duha. Takrat je brez

dvoma božji Tolažnik sam pripravljal njeno dušo za praznik svetega Rešnjega Telesa, ki ga je imela zaključiti že v nebesih.

V. Mladika na trti ...

»Jaz sem prava vinska trta in moj Oče je vinogradnik. Vsako mladiko na meni, katera ne rodi sadu, odstrani; in vsako, katera rodi sad, očisti, da rodi še več sadu...« (Jan 15, 1, 2.)

Brez skrbi sem lahko sklepała, da je bil moj otrok, ki je že dve leti redno prejemal Kruh življenja, mladika na božji trti; in pričakovala sem po pravici mnogo sadu za bodočnost. Da bi ta mladika rodila zgodaj bogate sadove, jo je začel božji Vrtnar obrezovati in privezovati in sicer že ob času, ko bi človek v slepem neumevanju morda mislil, da ima mlada sadika še pravico do svobodnega razgiba. Preizkušnja, ki vodi k svetosti je bila Klotildi prisojena že v nežnih letih; obiskanje božje je razčistilo telo in dušo otrokovo brez usmiljenja. Toda Jezus, ki je pripustil preizkušnjo, je dal tudi pomoč.

Počitnice leta 1914 so se pričele. Ni bilo brez plašljivih slutenj, vendar pa je še prevladovalo upanje. Bili smo pri stari mami v Parizu. Pa je prevzela vso deželo skrivnostna tišina: Splošna mobilizacija — vse pod orožje! Nato pa je naenkrat zaoril vihar navdušenja: »Živela domovina!« Štiri dni zatem nas je zapustil očka.

Brez slabosti, toda z neko naglostjo, ki se ji je poznala razburjenost, je objel svojega sinčka in pritisnil ustnice na čelo svoje hčerkice, ki je že slutila nekaj resnega, četudi še ni razumela kaj vse te mnogovrstne priprave pomenijo. Zdaj so se vrstili dolgi dnevi, polni napetosti in skrbi. Od doma ni bilo nobenega glasu, od očeta je došlo redko kako pismo.

Kakor vihar so se pojavile predstraže sovražne armade; na stotisoče bežencev — ženā, otrok, starcev — se je drenjalo noč in dan na železniških postajah. Ukazano je bilo: »Proč z vsemi, ki samo zaloge odjedajo!« Odpotovali smo. Čakala nas je dolga vožnja v tovornem vlaku skupno z vsakovrstno živino. Naše spremstvo je bila težka prtljaga negotovosti, strahu in razburjenja. Prišla je zмага ob reki Marne; toda o koncu vojne ne duha ne sluha.

Treba se je bilo odločiti, kam? Severni kolodvor v Parizu je bil več tednov nedostopen; šele septembra je bil promet nanovo odprt. Iz Arrasa ves čas ni bilo nobenega sporočila, dasi mesto še ni bilo ogroženo. Sklenila sem, da se vrnem domov. Mali Jožko je vprav spolnil tretje leto. Umevno, da se še ni zavedal težav in bridkosti; tudi v spominu

mu ni moglo nič ostati. Marija Klotilda je pa prosila: »S teboj, mati, s teboj; ne pusti me tukaj!« Cutila sem, da se bliža življenje, ki bo otroka, kakor nobena druga stvar, učilo zatajevati se, žrtve prenašati, junaštvo pretrpeti. Za težko in dolgo vožnjo sem si izprosila pomoč svoje sestre, ko sem videla, kaj me čaka. Dajali so nam lepe nasvete in nas bodrili, a smo kljub temu doživeli strašne, brezkončne in brez spanja prečute noči. Porivali so nas v vozovih po neznanih ovinkih; čakati smo morali cele večnosti na kolodvorih, kjer so se pehale neštete trume bežencev, ki so

nih prostorih sem imela deklico v naročju in skušala s petjem nabožnih pesmi zaglušiti strašno žvižganje in bobnenje vseh vrst strelil. Klotilda je bila bleda ko smrt, kajti takega »koncerta« doslej še nismo bili vajeni.

Pozneje se je nateplo v našo prostorno klet do 20 oseb. Tu smo uživali skromno hrano, tu prenočevali in se od časa do časa tudi smejali, da bi pregnali vsaj začasno grozno vtise tega pekla. Pa kako smo tudi molili! Postavili smo si preprost oltarček Matere božje in prižgali lučko pred njim. Koliko rožnih venčev smo pač zmolili.

Pomlad prihaja...

pripovedovali o strahotah vojnih dogodkov. Prišli so od daleč, vendar pa zagotavljali, da naše mesto še ni zasedeno od sovražnika.

Že se je čulo motno bobnenje vojnih topov, nato pa klic: postaja Lens. Kaj storiti? Kaj bo iz tega? Sosedne vasi so v plamenih. Ceste že obstreljujejo. Sovražnik ni daleč.

Bila je prva nedelja rožnovenskega meseca. Dobra nebeška Mati se nas je usmilila; zadnji vlak iz Lensa proti Fréventu nas je potegnil do Aubignya, kjer smo mogli noč mirno prebiti. Zjutraj so nas spravili do Arrasa, kjer se je zdelo, da je še vse mirno.

Ko sem morala gledati, kako je bilo moje dete do skrajnega izmučeno, kako je bila njena duša od številnih težkih vtisov razrahljana, kako je bila neusmiljeno potisnjena na križevi pot, bo vsakdo slutil, koliko sem sama trpela. Toda božja Previdnost je hotela, da se delo na duši male Klotilde pospeši, kajti čas je brzel. Jaz sem pa bila kakor razdrapana. Moja naravna materinska ljubezen je doživljala smrtne bolečine, četudi je moja z Bogom spojena volja privolila v trpko šolo, v kateri naj bi moj otrok dozoreval v močno osebnost.

Končno sva bili doma. Pa komaj sta minula dva dneva, se je že pričelo obstreljevanje; strašno, skoraj brez prestanka. Tu in tam se je vnelo, ljudje so begali okrog. Splošna zmedenost povsod. Skrita v globokih klet-

Ko so minule grozote prvih dni, je Marija Klotilda dobila družbo sovrstnic; kmalu so se jele v otroški brezskrbnosti igrati. Če je obstreljevanje za nekaj časa prenehalo, so že hiteli otroci na cesto in pobirali kosce izstreliva in zdrobljenih granat, ali pa so se igrali in podili lesene obročke.

Držala sem se načela, da hočem Klotildo vzgojiti za srčnost, zato sem jo jemala s seboj in ji kazala razvaline in razdejanja, ki so jih povzročile granate in kroglice sovražnikovih topov. Dosegla sem, da se je prvotna boječnost umaknila mirni zbranosti. S tankim poslušom je že od daleč čula, kako so vršale granate. Premišljeno in urno je takrat šla v klet in prižgala lučko v svetiljki.

Cas je mineval. Izvzemši božični praznik je trajalo obstreljevanje že celih pet mesecev. Po načrtu je bilo vse mesto razrušeno. Dobili so se še med ljudmi, ki so upali, povečini so pa bili vsi popolnoma potrti. Neznosna nervoznost se je polasčala vseh. Kolikokrat sem morala opazovati, kako je Marija Klotilda prebiedela, ko se je pojavilo nesrečno in nevarno žvižganje v ozračju. Toda kadar sem v misel vzela, da jo bom spravila na varno, se je iznova opogumila in milo prosila: »Mati, ne, ne, od tebe ne grem; tudi če sovražniki pridejo, bom pri tebi!« Toda treba je bilo previdnosti; kajti telesna utrujenost je bila močnejša kot trdna volja. Skušala sem, da si je privoščila

več spanja, da je dovolj jedla in da sem jo zavarovala pred razburjenjem ulice. Toda na konec vojne še ni bilo misliti in na spomlad utegne biti naše mesto pozorišče novih vojnih grozot. Izključeno je bilo, da bi mogla moja hčerka dalj časa tu vztrajati.

Moj mož, ki doslej ni branil, da bi bila hčerka pri meni, ker je poznal moje misli, je sedaj svetoval, naj se preseli. Toda, kako naj to otroku dopovem? Božja milost mi je pomagala. Klotildo sem vzela v naročje pa sem z ljubeznivostjo izvabila iz nje, da je sprejela to žrtev. Solze so se ji točile po licih; vsa njena nežna ljubezen se je borila proti temu sklepu, pa se je vendarle vdala. Nekoliko jo je potolažila obljuba, da bo spotoma videla očeta.

Ubogljiva dušica je pogumno zatrla bolest, tako da je bila kmalu zopet mirna in vesela, kakor vselej. Njena teta jo začudeno nagovori: »Ali nisi nič žalostna, ko bo mama sama tu ostala?« — »Kaj ne bom, teta; saj sem vsa potrta, toda veš, tega ne smem kazati. Treba je, da smo močni!«

Ločitev je bila grenka. Ko se je zdanilo, se je poslovila, sedla na voz nekega trgovca, ki smo ga komaj poznali. S seboj je vzela nekaj malega prtljage, in tako je zavita v ogrinjalko in spremljana z vso mojo materinsko ljubeznijo in skrbjo zapustila naše mesto. Nič ni zaplakala, nič se ni ozrla; hotela je biti »močna«.

(Nadaljevanje.)

N A M A R I J I N I H P O T I H

Z Marijinih gredic

4. Za novo zastavo.

»No, kaj pa je tebe k nam prineslo, Metka?« je vprašal oče Gorjanec Trpinovo, ko se je oglasila tistega dne na njegovem domu.

Mož je dobro vedel, po kaj je prišla; saj je vsa župnija govorila že nekaj dni o novi družbeni zastavi. Ampak bolj imenitno je, tako se je baje dozdevalo Gorjancu, če se naredi nevednega in šele iz Metke izpulji povod njenega prihoda. In

zakaj bi se človek ne delal imenitnega, če to nič ne stane!

»Saj vem, da že veste, oče, pa tudi to vem, da me ne boste zapodili.«

»Lej, pa res ne vem, kaj bi bilo.«

»Oh, no! Delaj se no nevednega,« je posegla vmes žena. »Ko pa že vsak otrok ve, kaj bi dekleta rade. Daj, če si se kaj namenil, pa bo mir besedi.«

»Naj pa bo, no. Metka, zaradi tebe bom dal, veš, samo zaradi tebe, ker sva si še tako malo v sorodu, no.«

»Zaradi mene nikar ne dajajte, oče.«

»Pa zakaj ne? Ali nisi dekle, kakor se spodobi?«

»Zaradi Marije dajte. Ona vam bo povrnila, jaz vam ne morem.«

»Naj pa po Tvoje bo, no, naj pa bo.«

Pa je segel Gorjanec v denarnico in odrinil dar, ki se mu je zdel primeren za njegovo hišo. Ljudje ne bodo govorili, da je Gorjanec umazan, kadar gre za dobro stvar. Toliko vedno odrine, kakor vsak drugi.

»Bog vam povračaj, oče, in Marija vas blagoslavlja! Zdaj pa še prosim, da se na to-le polo podpišete, koliko ste dali.«

»Nak, dekle, tega pa ne! Podpisal se pa Gorjanec ne bo.«

»Pa zakaj ne? Saj ni to nič hudega.«

»Že vem, kaj delam. Kar je zapisano ostane zapisano. Potem bo treba pa leto za letom dajati. Ne, ne, tega pa že ne!«

»Saj ni nikjer zapisano, da bo treba vsako leto dajati.«

»Mhm! Ni! Kar ni zapisanega, se pa še lahko zapiše. Mhm! Poznamo take stvari.«

Metka ni vedela, ali bi se smejala ali bi pomilovala nezaupljivost in bojzljivost Gorjančevega očeta, ali bi mu kako dopovedala, da se moti. Najbolje nič. S človekom, ki sam vse ve in ki vse najbolje ve, je težko govoriti. Prepričati ga ne moreš; besede zastonj izgubljati, je pa potrata časa.

Prijazno se je poslovila in šla trkat še na druga srca.

»Vedno samo: Daj, daj, daj!« je godel Gorjanec sam vase.

»Kaj se boš jezil,« mu je oponašala ona, »saj še beraču, tujcu daš, ki ga nič ne poznaš. Pa bi domačim ljudem ne dal!«

»Za berača vsaj vem, da je potreben. Lačen je, žejen je, za tobak nima. Ta stvar pa res ne vem, če je potrebna.«

»Veselje narediš mladim ljudem, če že drugega ne. In kadar boš videl zastavo, vselej boš lahko rekel, da si tudi ti malo pripomogel do nje. Vsaj veš, kam se je denar obrnil in da se je prav obrnil.«

O novi zastavi so govorili vsekrižem.

»Čemu spet to!« se je hudoval Grabež proti svojemu sosedu. »Za tako neumnost je denar! Ali ni to potrata, zapravljanje? Mar naj bi zbrali in dali denar potrebnim siromakom.«

Ali se vam ne zdi, kakor da bi bil že davno mrtvi Juda Iškariot vstal iz svojega groba in bi bil ponovil svojo besedo, ki jo je zastavil tisti čas tam v Betaniji. Čudno res. Človek umrje, beseda pa ne zamrje in misel tudi ne.

»Še bolj prevzetne bodo potem te naše punce,« je prikladal Bregar svojemu sosedu. »Ali verjameš, da jaz sedanjega rodu kar nič več ne razumem. Saj smo bili tudi mi kdaj mladi, taki pa nismo bili.«

»Bog se vaju usmili, moža, kaj pa natolcujeta?« je posegla vmes kakor strela iz jasnega Vrlinova Julia.

»Poslušala si naju! To ni lepo! Človek še misliti več ne sme; povsod imajo ljudje ušesa.«

»Preglasno sta mislila.«

»Ali boš huda, Julia? Pa gospodu vendar ne boš nesla vsega na ušesa?«

»Nič se ne bojte, Bregarjev oče. Taka pa res nisem.«

»Ti morebiti ne, druge pa so.«

»Že spet natolcujete.«

»Nič! Dobro vem! In kar vem, lahko govorim. Gregoričeva je ena tistih, pa Gra-

parjeva Tona. O, vem, kar vem, na nosu se jim pozna, po hoji vem, kakšne so, po vsem obnašanju se razločijo od drugih.«

»Pa jih res dobro poznate. Še mene naučite tega, da bom kar po nosu in po hoji in po obnašanju človeka spoznala.«

»Dekle! Ne norčuj se iz starih in izkušanih ljudi!«

»Saj se ne. Ampak tako učena bi bila rada, kakor ste vi.«

»E, kadar boš v naših letih, boš že še dosegla našo modrost.«

»Graparjevi in Gregoričevi bom povedala, kaj sta govorila o njih. Potem se pa le pripravita.«

»Jula, pamet, pamet, pa tiho bodi. Nikar sitnosti napravljati.«

»Ne bom. Ampak samo pod enim pogojem: za družbeno zastavo bosta nam, dekletom, nekaj odrinila.«

»Trda si, Julia. Malo odnehaj.«

»Nič! Prav nič! Ali tako, ali bom pa še danes vse povedala.«

Pa sta dala vsak svoj prispevek. In še precej. Samo da bo mir.

»Pa sem se priveril, da ne bom nič dal,« se je jezil Grabež, ko je Julia odšla; »na, spak, pa sem moral besedo snesti.«

»Prehitro si dal. Stavim, da bi Julia ne bila nikjer nič povedala. Jo dobro poznam.«

»Ali nisi tega znal prej ziniti?«

»Sem mislil, pa si že segel v žep. Kaj sem pa potem hotel?«

»Sicer pa: ženska je ženska. Zdaj ima vsaj jezik zavezan.«

»To se pravi: misliti smeš danes samo po tihem. Če glasno misliš, te precej imaio.«

»Spet sem za eno šolo bolj bogat.«

Moža sta se ločila vsak v svojih mislih. Julia je pa besedo držala. Nihče ni izvedel, kaj sta moža govorila in koga sta dolžila, da »pošte« prenaša. Pač. Sama sta se izdala. Toliko ju je bolel tisti izdatek za zastavo, da sta ga morala izkašljati. Potem se pa ljudje hudujejo, kdo čenče dela.

»Pa čemu jim bo zastava?« so se hudovali vinski bratci pri Harmončkarju.

»Pravijo, da jo bodo rabile pri procesiji.«

»Menda zato, da ne bodo hodile med drugimi ljudmi.«

»Kajpada! Da se ne pohujšajo.«

»Narobe govoriš. Da se mi ne pohujšamo.« Streharjev se je zakrohotal ob svoji lastni besedi.

»Res, res, da se mi ne pohujšamo. Kje pa je večja hudobija kakor pri teh ljudeh. Ali niste še slišali?«

»Kaj pa? — No, kaj pa? — Povej no, povej!« je deževalo od vseh strani nanj.

»Kako je Vrlinova Julia nabrisala starega Grabeža in Bregarja. Grabež sam mi je pravil. Morala sta dati za zastavo.«

»No povej! Rad bi bil pa videl, kako se je Grabež držal, ko je stresal svoje uboge dinarčke Juli v pest.«

Streharjev je začel na dolgo in široko pripovedovati Grabeževo zgodbo.

»No, če niso te tice zrele za vse. Takole ga je ujela.«

»Zato bo tri dni manj v vicah.«

»Rajši reci, da bo šla gorka v nebesa.«

»V nebesa! Ali te dušice imajo vsako stvar zase! Pri shodih so zame zase, pri procesiji bodo hodile zase, gotovo imajo kje tudi svoja nebesa.«

»In tudi ti bi rad šel v tista nebesa.«

»Še pogledam jih ne!«

S krepko kletvico je podprl svojo besedo.

»Verjamem. Kdaj že vrag kuri kotel, ki bo v njem tebe kuhal.«

»Tiho! Dostil!« Zaškripali so zobje...

Gostilničar je miril. Bal se je, da bi se ne dvignili stoli, da bi ne začele frčati steklenice, ali da bi celo noži ne pričeli govoriti svoje krvave besede. Ozračje je

bilo soparno kakor vedno pred »nedolžnimi fantovskimi praskami«, ki so bile, odkar svet stoji in jih nihče ne bo spravil s sveta.

»Čemu bo zastava!« so se po tihem jezili tudi najbolj zagrizeni nasprotniki.

»Saj smo jo vojaki tudi imeli.«

»Vojaki, da, to je že nekaj! Ampak — — —!«

»Kako smo korakali kot vojaki, kadar smo šli za zastavo. Zastava je bila naš ponos in naša čast.«

»Da! Mi, ki smo bili vojaki! To pa —!«

»Kako smo šli ob zvokih godbe! Ljudje so kar postajali in nas gledali. Nas, fante od fare!«

»Nas, junake domovine.«

»V družbi pa pravijo, da so junaki poštenega življenja.«

»Kaj?! Ali jaz nisem pošten? Kradem ne, ljudi ne morim, goljuham ne. Če pa malo kolnem, malo lažem, če kaj drugega prav ne storim, se pa o Veliki noči spovem, pa sem spet za eno leto dober.«

O ti dobrota vseh dobrot! Nič čudnega, če te že uboga zastava tako peče. Zastava, ki je sicer sama na sebi nekaj, kar za zveličanje ni bistveno potrebno. Nekaj zunanjega, bi rekli. Ob tej zastavi pa bomo vnovič prisegli, da bomo šli s svojim delom na široko in na globoko. Kako bo poštenost sveta šele takrat zajavkala!

J. Langerholz.

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

IV. mednarodni shod Kristusa Kralja bo letos v Einsiedelnu v Švici, kjer obhajajo tisočletnico naselitve. Benediktinski samostan s krasno baročno cerkvijo (zidano v letu 1704 do 1770) je največja stavba v Švici. Redovniki benediktinci, ki oskrbujejo dušno pastirstvo, vodijo tudi lastno srednjo šolo in vzdržujejo več drugih šol v deželi. Maria-Einsiedeln je znana sloveča božja pot, kamor priroma vsako leto do 170.000 dobrih vernikov.

V tem lepem gorskem kraju, ki ima železniško zvezo s Curihom, bo letos veliki (IV.) mednarodni kongres Kristusa Kralja. (Lani je bil v Mainzu, kjer je kot govornik nastopil tudi sarajevski nadškof dr. Iv. Šarić.) Ti kongresi imajo vzvišen namen, da bi se katoličani vsega sveta bolje spoznavali, tesneje združevali in organizirali v močno brambo kraljestva Kristusovega na zemlji. — Da se bo kongres zopet letos vršil, je zasluga organizatorja svetnika J. Kalana, ki se je iz

vsega početka trudil za snovanje teh mednarodnih shodov.

Blizu milijona. Odbor, ki vodi statistiko o svetoletnem romanju, je ugotovil, da je prišlo v Rim na sveto leto do konca decembra 1933, 500.000 vernikov iz Italije in drugih delov sveta. Končno število vseh svetoletnih romarjev do Velikonoči utegne narasti do enega milijona.

Ves svet bo poslušal novo mašno skladbo znanega umetnika Lorenzo Perosi, ki jo je zložil za dva osmeroglasna zbora in poklonil svetemu Očetu. Proizvajal jo bo sikstinski zbor pod vodstvom prelata Rella na Velikonoč, potem radija pa jo bo možno poslušati po vsem svetu.

Novo življenje. V mestni hiši dunajske občine, ki jo sedaj vodi krščanski komisar Šmic, je zopet postavljen križ. Staro, spominsko razpelo je ob navzočnosti veljavnih in vodilnih osebnosti blagoslovil kardinal Inntzer. — V okraju Währing bo nova župnija

ska cerkev, ki jo zidajo, postavljena kot spomenik svobodnega katoliškega Dunaja. — Šolska odgoja na dunajskih učnih zavodih bo dobila zopet krščanski značaj. — Delavsko društvo za sežiganje mrličev (*«Die Flamme»*) je razpuščeno; krematorij v Lincu pa zaprt.

Diadem za sv. Bernardeto. (Diadem — dragocen nakit, podoben kroni.) Ob sklepnih slovesnostih v spomin 75 letnice prikazovanja Marijinega v Lurdu, je bil okronan kip svete Bernardke z zlatim diademom, ki ga je poslal sveti oče Pij XI. kot dar italijanskih katolicánov. Škof lurški msgr. Gertier je sam sprejel okrasek iz papeževih rok. Obred kronanja je pa izvršil nadškof lyonski, kardinal Maurin.

Belgijski katoličani in † kralj Albert. Med žalnimi izjavami ob nenadni smrti v hribih ponesrečenega kralja Alberta je pomenljiva in značilna zlasti sožalna okrožnica kardinala in primasa belgijskega, nadškofa van Roeya v Mechelnu. V okrožnici, naslovljeni na ljudstvo in duhovščino, beremo tudi tole: »Silna in nepričakovana žalost je objela našo domovino. Kralj Albert, naš vsesplošno ljubljeni in spoštovani suveren, nam je odvzet... Pota božja so neizvedljiva. Uklonimo se božji Previdnosti tudi takrat, ko so njeni udarci občutni in položimo usodo ljubljene domovine zaupljivo v roke neskončnega božjega usmiljenja. Molimo za dušni pokoj velikega našega vladarja, da bi Bog izbrisal njegove človeške nepopolnosti in ga kmalu sprejel v nebeško slavo. Kot mož, ki je bil do skrajnosti vesten v izpolnjevanju svojih dolžnosti, globokoveren in neomajno vdan sveti katoliški Cerkvi, zvest svojemu Gospodu Bogu pa natančen do samega sebe, je brez strahu in poln zaupanja stopil, — to zatrdno lahko pričakujemo — pred božji sodni stol.«

»Karitas« ima široko polje. Oni dan so bili sprejeti pri papežu v posebni avdienci zdravniki in bolniški strežniki, ki so v rimskih bolnišnicah prostovoljno darovali kri za prenos težkobolnim. Ti junaki ljubezni do bednih bolnikov imajo lastno zvezo; sestavili so poročilo o svojem delovanju in ga izročili svetemu Očetu, ki je v toplem nagovoru slavil njih junaštvo, človekoljubnost in požrtvovalnost za rešitev nevarno bolnih. Ta »karitas« je tembolj hvalevredna, ker je docela nesebična in bolniki sami nikdar ne izvedo imen svojih dobrotnikov.

Pri železniški nesreči blizu Pariza, ki je vprav na sveti večer zahtevala toliko človeških žrtev, sta se rešila dva duhovnika, ki sta nato do jutra pomagala ponesrečencem, delila sveto odvezo in jih tolažila. Tudi pri rešilnih delih sta se udeleževala toliko časa, da sta obnemogla, nakar je prišel na pomoč škof iz mesta Meaux.

Če se bo načrt posrečil? Simbol (znak) nove Avstrije, ki naj bi po zasnutkih dr. Engelberta Dollfussa dobila zopet izrazito krščansko obeležje in ki naj bi Mater božjo slavila kot svojo Varihinjo in Gospo, bo nov kovani denar po 5 S, ki bi imel vtisnjeno podobo N. Lj. G. Marija-Celjske.

Strahote komunistov na Kitajskem. Komunisti so se polastili v mestu Sui-Tingu sirotišča, ki so ga vodile in oskrbovale misijonarke-frančiškanke; divje so gnjavili redovnice in otroke. Pobrli so vse, kar je imelo kako vrednost zanje in odvedli tudi več odraslih sirot. Naslednjo noč so morale bežati vse evropske sestre, domače so se pa s sirotami poskrile v zasebnih hišah. Sirotišnico so zasedli komunisti in tudi izropali.

Katoliški socialni svet. S privoljenjem svetega Očeta je kardinal Hlond ustanovil socialno družbo: »Katoliški socialni svet«, ki mu pripadajo duhovski in svetni učenjaki. Ta družba bo preskrbovala poljudne tudi znanstvene knjižice in tem potom poučevala poljsko ljudstvo o socialnih naukih sv. Cerkve, zlasti še o vsebini okrožnice »Quadragesimo anno«. Tako hoče pripravljati pot za socialno preobnovo v smislu papeževih okrožnic.

Tako beremo... Prejšnji, po krutem preganjanju katolicánov v Mehiki dovolj znani predsednik mehiške države Calles, je še prav posebno jezuiti po strani gledal. Zdaj pa ga je zadela kaznujoča roka božja. Lotila se ga je gobava bolezen, ki ga je tako zdelala, da so ga zapustili ne le brezbožni prijatelji, marveč celo njegovi bližnji sorodniki. Od vseh zapuščen je nesrečnež končno iskal in tudi našel zavetje v bolnišnici jezuitov, ki so svojemu nekdanjemu srditemu sovražniku z ljubeznivo nego v dejanju pokazali, kaj je pravo krščanstvo, ki človeka usposobi in dvigne do tako junaške ljubezni do bližnjega.

Množice spreobrnjenecv. V apostolskem vikarijatu Ruanda (bivša nemška Vzhodna Afrika — sedaj pod belgijskim pokroviteljstvom) je bilo lani 33.000 novokrščencev; 85.000 oseb se je pa nanovo priglasilo s prošnjo za sprejem v sveto katoliško Cerkev. Ves vikarijat ima sedaj 118.000 katolicánov. Beli očetje, ki tam misijonarijo, bodo dobili pomoč v domačinih, ki se pripravljajo na duhovski poklic.

Svetovna proslava. Še nobeno leto se obletnica papeževe izvolitve (kronanja) ni praznovala s tako prisrčnostjo in s tako vsestransko pozornostjo kakor letos. Iz vseh delov sveta so prihajala poročila o številni udeležbi vernikov do najvišjih osebnosti pri svečani službi božji in pri drugih izvencerkvenih prireditvah. Pozornost je zbudilo, da se je omenjeni dan s posebnim sijajem opra-

vila služba božja tudi v glavnem mestu Združenih držav, v Washingtonu, in sicer v cerkvi katoliškega vseučilišča. Diplomatski zbor je bil v celoti navzoč; od ministrov so prišli trije: poštni, trgovinski in finančni; prvi z rožnim vencem v roki. Njim so se pridružili odlični senatorji, častniki i. dr. — Za bodoče je sedanji papež Pij XI. v znak hvaležnosti za vdanost in odkrito ljubezen do svete stolice dovolil vsem, ki se take obletne slovesnosti udeležijo, popolni odpustek, če obenem prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu svetega Očeta; nepopolni odpustek 10 let pa vsem, ki so pobožno navzoči in se s skesanim srcem zavedajo svoje grešnosti.

† **Pomožni škof zagrebški dr. Dominik Premuš.** 27. febr. je po daljši bolehavosti mirno zaspal v Gospodu »duhovnik po volji božji«, generalni vikar in pomožni škof Premuš v Zagrebu. Listi so na široko proslavljali njegovo globoko pobožnost, domoljubnost, preprostost, ljubezen do ljudstva, bogoslovno znanje, v prvi vrsti pa plemenitost srca. Od svojih dohodkov je mnogo žrtvoval zlasti za dijaško semenišče, za stolno cerkev, za upokojene duhovnike, za katoliško časopisje. Bog mu daj bogato plačilo!

Ljubljanska škofija. Župnija Bled je dobila novega župnika: Franceta Z a b r e t - a, ki je doslej pastiroval v župniji kovorski, poprej pa služboval v Ljubljani. Bog daj obilo blagoslova novemu gorečemu in vsestransko izobraženemu blejskemu župniku.

MARIJINE DRUŽINE.

Sv. Mihael pri Šoštanju. Na praznik Razglašnja Gospodovega smo slovesno praznovali 25 letnico naše Marijine družbe. Popoldne po petih litanijah se je izvršila v Slomškovem domu Marijanska akademija. Čisti dobiček se je namenil za misijone. Prišla so dekleta tudi iz drugih župnij. Naša kongregacija, 150 članic, je posvečena tudi presv. Srcu Jezusovemu; posvečenje vsako leto ob duhovnih vajah, ki jih imamo od 1927 dalje, obnovimo.

Mnogo deklet se je že v preteklem četrtsotletju odločilo za Marijino družbo. Vesele so stopale pred Marijin oltar. Seveda so bile tudi posamezne vmes, ki niso umevale sreče Marijinega otroka — pa so odletele kot pleve na rešet.

53 jih je stopilo po lepo preživljeni mladosti v zakonski stan. Naj jim Marija pomaga v težkem poklicu. V samostanu še živi osem sester, ena je pa že šla na nebeško ženitnino. 21 članic je poklicala nebeška Vrtnarica na rajski vrt cvetja. Kongregacija je pot do

večne sreče; po tem potu se pride po Mariji k Jezusu.

Ker imamo naročenih nekaj čez 100 izvodov »Bogoljuba«, nam je uprava priznala 10 odstotno provizijo, ki je pa nismo zase porabili, ampak smo (l. 1923) dali polovico za svečiče na Rakovniku, polovico pa za božičnico revnim otrokom. Od l. 1924 dalje je pa te zneske skrbno shranjeval naš poverjenik »Bogoljuba« Jožef Koren. Tako se je počasi nabral znesek 1126 Din. Namenili smo se, da ga bomo dali za misijone. S pomočjo dobrih src se je posrečilo, da je bilo mogoče kupiti celo mašno obleko in vse potrebno za oltar.

Braslovče. Kako lepo in prijetno je, če prebivajo sestre skupaj, je čutila vsaka izmed nas v svojem srcu, ko smo se vračale od verskega zborovanja na dan sv. Neže. Obenem smo imele takrat tudi letni obračun o gibanju Marijine družbe v pretečenem letu. Iz svojih zapiskov je čitala tajnica o vsebini govorov g. voditelja pri mesečnih sestankih, spregovorila nekaj lepih besed v spomin prejšnjemu g. voditelju dekanu Martinu Medved, ki je odšel v minulem letu po plačilo; spomnila nas je tudi na naše skupno romanje k Sv. Križu pri Belih vodah. Končno pa nas je opozorila, naj čisto mislimo tudi na duhovne vaje, ki so se vršile v mesecu decembru. Spregovoril je še g. voditelj, ki je med drugim omenil, da praznuje naša Marijina družba letos svoj 15. letni obstoj.

Dne 25. januarja je bil v naši društveni dvorani tečaj Katoliške akcije za dekanijo Braslovče. V docela polni dvorani vernih katoličanov je imel predavanje g. Jerebič, predsednik KA iz Maribora, ki je obširno razlagal, kakšen je namen KA in kako se naj udeležuje. Navzočim je polagal na srca, kako je treba, da najprej vsakdo samega sebe obnovi v Kristusu, potem bo mogel delati na čast božjo tudi s svojim zgledom. V javnem življenju pa naj bo vsakdo apostol v razširjanju katoliškega tiska. Predvsem naj ženske napovedo neizprosno boj protiverskemu čtivu. Po tem predavanju je spregovoril še g. Jeglič, ravnatelj ustanove »Karitas« o karitativni zvezi v zavarovanju, nakar je bil tečaj zaključen z vzpodbudnimi besedami domačega g. župnika — Iv. Atelšek-a.

Sladkagora. Z velikim zanimanjem prebiramo dopise in poročila o napredku v Marijinih družbah. Tu nekaj vrstic iz našega marijanskega življenja: v decembru smo imeli ganljivo domače praznovanje, ko se je naša družba ponovno posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Ob tej priliki so družabnice darovale lep prt za glavni oltar. V preteklem poletju so članice vprizorile igrokaz »Pri kapelici«. Dne 2. febr. smo praznovali 25 letnico, odkar je bila usta-

novljena kongregacija v tukajšnji župniji. Število družbenic raste; trudimo se skupno z vnetim duhovnim voditeljem, ki oskrbuje našo Marijino družbo že 15 let, da bi rastli in napredovali v res marijanskem življenju.

Poljčane. Na praznik Brezmadežne se je odzvalo 12 deklet božjemu klicu, da so se pridružile izvoljenkam nebeške Matere. V slavnostnem govoru je gosp. voditelj orisal življenje dobrega Marijinega otroka, nato je pa pristopila novoizvoljena četa kakor 12 apostolov s svečami pred oltar Marijin, da so kot otroci njeni sklenili z Marijo trdno zvezo. Dekleta, ki še oklevate, ali menite, da vam Marijino varstvo in njena pomoč, ki je zagotovljeno v kongregaciji, ni nujno potrebna? Človek, ki vidi in ve, kako se danes tu in tam mladi svet potaplja v ničemurnosti in grešnih prilikah, ne more umevati, da se med mladenkami, katere sicer še čutijo nekaj ljubezni do Marije, dobe še vedno mrzle in hladne duše, pa se ne zganejo, da bi si izvolile Marijo za svojo mater, gospo in zavetnico. — Naša Mar. družba ima že 82 članic. Ali bi ne bilo častno, če bi se moglo reči: Velika poljčanska župnija ima vsa dekleta v Marijini družbi! Ker se dobro razvija Marijin vrtec, je upati, da bo tudi kongregacija napredovala.

Na svečnico smo uprizorili trodejanko »Marija z lilijo«. Slišali smo od več strani: Lepo je bilo. Tudi mi pravimo: Lepo in veselo je v Marijini družbi!

Šmartno pri Celju. Lani smo tudi pri nas slavili 20 letnico kongregacije. Bogu je znano, kolikoma je bila ta doba marijanskega življenja ključ do nebeških vrat! Koliko deklet je Marijina družba obvarovala in jih obdržala na poti poštenja! — Komaj smo začeli novo leto, že nam je nemila smrt pobrala sestro Štajner M. Samo 19 pomladi je doživela, pa je bil tek življenja dokončan. Šla je k nebeškemu Ženinu. Naj prosi tam za nas, predvsem še za vse, ki so se morda v svoji 19. pomladi že svetu prodali.

Pokojna je živela tako, da se ni bala smrti. Tudi gosp. voditelj je ob grobu rajne zatrjeval, da je smrt Marijinega otroka sladka in tolažljiva.

Raka pri Krškem. V pretečenem letu smo doživeli tudi pri nas več srečnih, veselih in milostipolnih dni, ki nam ostanejo v trajnem spominu.

Naša dekliška Marijina družba je obhajala 30 letnico obstoja. Za to priliko smo imeli duhovne vaje od 3. do 7. decembra. K udeležbi so povabili tudi druga dekleta iz domače župnije. Dekleta so z veseljem pozdravile to sporočilo in so se pridno in v obilnem številu udeleževale. Najbolj razveseljivo je to, da se že vidijo uspehi in sadovi duhov-

nih vaj zlasti pri obh. mizi in v prigrasih za sprejem v Marijino družbo. Z lepim zgledom in prijazno besedo bomo nagovarjale še druge, ki se morda še obotavljajo.

O, da bi le vse spoznale veliko srečo Marijine družbe, pa bi marsikateri ne bilo treba obžalovati svojih najlepših mladih, pa izgubljenih let. Saj se vprav v kongregaciji doseže eden glavnih namenov, da članice svojo mladost lepo srečno prežive, seveda če Mariji zveste ostanejo in izpolnjujejo družbeno pravila. Pošteno življenje je pa obenem temelj pravega notranjega veselja.

Zato pa ostanimo zveste sklepom, ki smo jih naredile ob koncu duhovnih vaj v dobro opravljeni sv. spovedi; oklenimo se z vsem ognjem Marijine družbe, pa nam bo v največje veselje na svetu.

Dne 4. decembra, prav v dneh duhovnih vaj je odšla v večnost po kratki bolezni članica naše dekliške družbe Frančiška Žabkar. Naj uživa plačilo pri Mariji.

Omenjamo še, da smo imeli lani na Raki po dolgih letih, novo mašo. Daroval jo je domačin gosp. p. Leon Božič, mašnik križevniškega reda. Za nas je bila ta slovesnost izreden dogodek, saj nihče živčih faranov ne pomni, kdaj je bila zadnjikrat na Raki nova maša. Ni čudno, da je vse tekmovalo, da se vse lepo pripravi za ta toliko zaželeni srečni dan. Daj Bog in Marija, da bi mu sledili še drugi naši mladeniči, ki hodijo na višje šole.

Trboje. Neizogibna smrt je posegla tudi v našo dekliško Marijino družbo. Pokosila je družbenico Marijo Lavrič, podomače Kovarjevo Micko, staro 24 let. Celo leto je reva bolehal, zadnji čas pa se ni ganila z bolniške postelje. Veliko je trpela, a z zgledno vdanostjo in potrpežljivostjo. Po svoji materi je imela postati gospodinja v domači hiši, pa je bila rešena te skrbi in poklicana za spremstvo nebeške Matere in Gospe. Ob pogrebu so priljubljeno rajnico spremljale vse članice-tovarišice in se poslovile od nje z ganljivo žalostinko. V cerkvi so pa med slovesno pogrebno mašo darovale sveto obhajilo za pokoj njene duše. Tudi iz sosedne župnije se je pridružilo več članic.

RAZNO.

Kakšen bo konec? Že leto ni bilo v Južni Afriki ne dežja ne žetve. Studenci so usahnili, reke so se izsušile, polja so izmožgana, drevesa ovenela. Lačna živina in drobnica se žalostno vlačijo po suhih pašnikih. Okolica je polna smrada po mrhovini. Ljudje begajo kot sence iz kraja v kraj in iščejo hrane, dokler ne omagaajo in se zgrudijo ob potu. Iz revnih koč se čuje jok in tarnanje, kajti tifus in malarija sta se naselila med ljud-

mi in jih strahovito morita. Južna Afrika je danes na robu pogina.

Kakšen bo konec tega?... V skrajni sili se misijonarji obračajo na Družbo sv. Petra Klaverja za pomoč. Z ljudstvom delijo njega skrb in revščino. Pismo za pismom prihaja, drugo bolj žalostno od drugega. Kako pomagati?

Zopet se bliža praznik Varstva sv. Jožefa, ki bo tretjo sredo po Veliki noči. Že nad 30 let kliče družba sv. Petra Klaverja vse vernike, zlasti misijonske prijatelje, naj se združijo v mogočno armado molitve za Afriko. V ta namen se opravi devetdnevnica v čast presv. Srcu Jezusovemu pred praznikom Varstva sv. Jožefa, od 9.—17. aprila vključno. V tako veliki stiski je treba zlasti pomoči od zgoraj. Zato se moramo v zaupljivi molitvi obrniti k Bogu. Molimo za dež, da bo afriško polje mgolo roditi in ljudi preživljati. Molimo za tiste duše, ki še žive v smrtni senci poganstva, da pridejo do spoznanja resnice, da bodo po trpljenju tega sveta vsaj v nebesih uživali plačilo. Naša molitev naj objame vso širno Afriko, kajti povsod tam je velika dušna in telesna revščina.

Omenjeno devetdnevnico lahko opravlja vsak zase ali pa skupno cela družina, oziroma ves zavod. Molitvica k presv. Srcu Jezusovemu, ki se moli ob tej priliki (čeprav se mesto nje sme moliti tudi druga molitev) je priložena današnji številki »Bogoljuba«. Na željo se dobi tudi več izvodov pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1, in sicer zastonj.

Romanje k Materi božji na Trsat priredi »Sveta vojska« tudi letos o binkoštih 19. in 20. maja. Polovična voznina s posebnim vlakom je dovoljena. Romarji bodo imeli tudi brezplačen izlet po morju na otok Krk in je v ta namen naročena posebna ladja. Prijaviti se je treba čimprej. Romarski list, kjer so vsa podrobna pojasnila, dobi vsakdo zastonj, če se potem romanja udeleži ali ne. Sporočite takoj svoj naslov po dopisnici z adreso: »Sveta vojska«, Ljubljana, Dunajska cesta št. 17.

Napredujemo, napredujemo... samo ne v abstinenci. Ali se ne zdi, da je protialkoholno gibanje skoraj ugasnilo? Kje so junaki, ki bi prepotrebno delo za steznenje vzeli v roke? Človek bi mislil, da bo gospodarska in denarna stiska zavrila pijanske strasti; toda skušnja tega ne potrjuje. Koliko je bilo zabav in plesnih prireditev predpustom samo v Ljubljani! In ob takih prilikah — ali menite, da si z vodko in čajem strežejo? Na Irskem, kjer je svoj čas kruto gospodaril kralj alkohol, so trezni voditelji, ki so videli, kako leze vsa dežela v nesrečo, z odločno voljo vpeljali ab-

stinenčno organizacijo, ki še zdaj napreduje in ima na stotisoče članov, ki se zdržujejo alkoholnih pijač ne vsled prohibicije, marveč iz samozatajevanja, vere in domoljubja. Kje ste klicarji slovenskih abstinentov?!

Duhovne vaje:

Za dekleta bodo še dvakrat po veliki noči oddeljene duhovne vaje, in sicer: od 7. do 11. aprila ter od 5. do 9. maja. Z velikonočnim praznikom in z majniškim cvetjem naj tudi v deklških dušah zacvete po duhovnih vajah novo življenje. Priglase sprejema: **Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.**

OPAZOVANJA

Spremstvo vseh naših kongreganistinj in vseh članov Marijinih družb, zlasti onih, ki žive izven rodne kraja, je in mora biti družbeno glasilo »Bogoljub«, ki je za vsakega in za vsako kakor viden angel varih. V potrdilo naj bo ta-le pripis iz sporočila zveste naročnice, bivajoče sedaj v Sarajevem: »Vi gospodje ne veste, kako težko čakamo v tujini »Bogoljuba«. Za nas, ki smo zdoma, je vsaka številka premajhna... Zelo dolčas mi je po beograjski Marijini družbi in po naših dobrih dekletih, ki tam živijo. Vsem tovarišicam v kongregaciji Brezmadežne v Beogradu pošilja lepe pozdrave Francka Prešeren, Sarajevo, Aleksandrova ul. 53.«

Dvorezen meč... Iz neke statistike smo povzeli, da je po vsem svetu 61.924 kinogledišč, od teh v Evropi 30.623. Če bi bila vsa ta podjetja v službi prave, krščanske kulture, koliko dobrega bi se lahko doseglo! Toda večinoma strežejo te vrste gledišč le radovednosti, prav pogostokrat pa nizkotnim nagonom. Naprave, ki bi lahko donasale blagoslov, pa širijo pohujšanje pred očmi vseh čuvarjev mravnosti in poštenosti.

Tudi to da misliti. Župnik Hugo Holzamer, Alzačan, je bil poleti 1931 mesec dni na počitnicah v Konnersreuthu, pa izlepa ni dobil prilike, da bi govoril kaj več z zamaknjenko Terezijo Neumann. Šele v četrtek, 16. julija, je nanoslo, da jo je obiskal. Pozdravila ga je spoštljivo. Bila je videti potrta. Mučila jo je vprav nenadna skrb za svetega očeta Pija XI. Potožila je o tem tujemu duhovniku ter pristavila: »Zdi se mi, da mora biti papež v veliki nevarnosti.« Obljubila je obenem, da bo petkovo trpljenje darovala za svetega Očeta. Župnik se je tembolj zavzel, ko mu je Terezija dala dar za sv. mašo, ki naj jo opravi precej drugi dan pri oltarju svete Terezije, kar je duhovnik obljubil. Nato je zamaknjenka še dalj časa govorila, kako potrebno je, da vsi, duhovniki in verniki, molimo za vrhovnega

poglavarja sv. Cerkve. Naslednji dan po opravljeni sv. maši, je domači župnik Naber povabil tujega duhovnika k trpeči Tereziji; smel se je dotekniti tudi rane na roki. Pa glej! Dasi je Terezija v ekstazi odmaknjena zunanjim vtisom, je vendarle zaklicala: »To je oni duhovnik; ni pozabil.« Mislila je — sveto mašo, ki jo je ta po njenem namenu opravil za papeža. V soboto nato, so časopisi poročali, da so našli v cerkvi svetega Petra peklenski stroj, ki so ga pa srečno odstranili. Ko se je naslednjo noč na vatikanskem vrtu razpočil, so si lahko mislili, v koliki nevarnosti je bila bazilika sv. Petra, pa tudi zraven ležeče Vatikansko poslopje s svetim Očetom vred. Skrivnost bojazni, ki jo je občutila Terezija, je bila razvozljana. (»Altött. Liebfrauenhote« 1933, 916.)

DOBRE KNJIGE.

Veliki teden. Ni je izlepa književne novosti, ki bi bila tako dobrodošla, kot dr. J. Pogačnika liturgična knjižica, ki ima v slovenskem jeziku vse molitve, obrede in opravila velikega tedna, pa tudi potrebne opombe in razlago. Take knjižice smo si želeli že leta in leta. Ni dolgo tega, ko je neki naročnik »Boğoljuba« vprašal, če se dobi brevir, kakor ga opravljajo duhovniki, tudi v slovenskem jeziku...? Tu, v novi obredni knjižici je začetek, ki je bil res nujen potreben, saj »je bogoslužje Velikega tedna najpomembnejše v katoliški liturgiji« — saj gane otroka in mladega korenjaka, pa starčka obenem. Ta knjiža je namenjena predvsem neduhovnikom: izobražencem, dijakom in vsem slojem, ki bodo na ta način lahko sledili obredom, s Cerkvijo molili ter tako deležni čimveč duhovnega veselja.

Sezite po knjiži, pa jo darujte tudi svojem za piruhe. Večjega veselja versko živečemu prijatelju za praznike skoraj ne morete napraviti, kot če mu darujete knjižico »Veliki teden«.

Člani Mohorjeve družbe jo dobe za 20 Din, v pegamoid vezano in z zlato obrezo za 30 Din.

Djela sv. Terezije od Isusa. Svezak III. Knjižica o osnucima. Izvještaji. Opomene. Pjesme. Pisma. Preveo dr. Fran Binički. Zagreb 1933. Izdaje Dominikanska naklada »Istina«. Zagreb, Makrimir. — S tem zvezkom je zaključena lepa izdaja del sv. Terezije v hrvatskem jeziku. Vsa tu objavljena dela dopolnjujejo njeno knjižo o življenju. Njeno vso v Božju potopljeno dušo gledamo, s kakšno odločnostjo in modrostjo ustanavlja in prenavlja samostane, da bodo res hiše molitve, žrtve in dela. Duše, ki hočejo tečne hrane in ki duhovno življenje dobro poznajo ter so začetne težave premagale, bodo hvaležne dominikarcem, da so jim tako delo dali v roke. »Istini« samo častitamo, da je oskrbela izdajo klasičnih del velike svetnice. Cena za vse zvezke broš. bo še nekaj časa 120 Din, kasneje bodo stali 180 Din; za poštino je treba priložiti 9 Din. Kdor bi pa hotel imeti vse tri dele vezane v platno, naj doda še 45 Din.

Andrej Košuta. Spisal Alojzij Remec. Povest. Gorica 1933. Založila Sigma. Stane 16 Din. Zalog za Jugoslavijo ima Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Lepo ljudsko povest priporočamo.

Šmarnice »Zdravje bolnikov« so izšle že lani; spisal jih je profesor dr. Ivan Tul, spiritual v goriški bogoslovnici. — Že l. 1933 smo opozorili na omenjene res koristne, tehtne in zlasti bolnim osebam namenjene šmarnice. Ker je bila knjižica lani

že pozneje doposlana, zato še enkrat nanjo opozarjamo, ker je priporočila res vredna. — Dobi se v Jugoslovanski knjigarni in pri pisatelju. Cena 10 in 12 Lir.

Nove Šmarnice g. svetnika Jos. Lavtizarja »Marijina božja pota«, II. knjiga, so izšle v marcu. Dobijo se pri pisatelju, p. Ráteče na Gorenjskem in po knjigarnah. Kakor I. knjiga, bo tudi ta razveselila vse Marijine častilce.

»Ljudski oder«, list za poglobitev našega igranja, leto I., št. 1—2. Izdaja »Založba Ljudskih iger« v Kranju kot del svojih rednih izdanj za 1934. Naročnina rednih izdanj (list in štiri igre) letno 60 Din, naročnina lista samega 20 Din. Urejuje Niko Kuret.

Že nekaj časa napovedana »Založba Ljudskih iger« v Kranju je začela s svojim delom. Izšla je prva številka njenega mesečnika. Hkrati s listom je izšla tudi prva knjiga: o. Romualda besedilo za pasijonsko procesijo v Škofji Loki iz 1721, ki ga je Niko Kuret priredil za moderni oder kot »Slovenski Pasijon«.

Knjižica vsebuje poleg uvoda izčrpno navodilo za uprizoritev z načrtom in slikami krstne predstave v Kranju 1932. Glasbeni vložki (10 Din) se naročajo pri »Založbi Ljudskih iger« v Kranju.

Pavelčkova piščalka. — P. Krizostom O. F. M. — Otroška igrice za dan materinske proslave. Cena 3 Din. — Dobi se pri upravi »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4, in po naših knjigarnah.

25% popusta dobi v prodajalni »Ničman« v Ljubljani kdor naroči oz. kupi v času do meseca majnika 1934 knjižo: Dr. Potočnik: **Dobri pastir.** Premišljevanje o življenju našega Gospoda Jezusa Kristusa in njegovih svetnikov. Knjiža obsega tri dele. I. del 359 str., nevez. 38 Din, vez. 50 Din; II. del 381 str., nevez. 40 Din, vez. 52 Din; III. del 390 str., nevez. 40 Din, vez. 52 Din.

Ni je lepše in primernejše slovenske knjige za premišljevalno molitev, kot je »Dobri pastir«. V I. zvezku so premišljevanja, ki se naslanjajo na dobo pred rojstvom Jezusovim, na njegovo mladost, mladeniško dobo do njegovih čudežev in ustanovitve kraljestva božjega na zemlji. V II. zvezku je predmet premišljevanja delovanje Jezusovo; v III. pa Zveličarjevo trpljenje, njegova smrt in častitljivo vstajenje. Knjiža je pisana v poljudnem slogu, tiskana na belem, trpežnem papirju ter lepo opremljena.

Knjižice, ki so jih pričeli izdajati gg. salezijanci na Rakovniku, lepo napredujejo. Februarja so poslali v svet: »Totó, osemletni angelček« in »Pust in post«. Prve knjižice bodo veseli starši in otroci, ko bodo gledali pred seboj čisto otroško dušo, vso polno božje ljubezni.

Das geistliche Leben. Von P. Dr. Ludwig Hertling S. J. Verlag »Fahne Mariens« Wien IX./I. Str. 82. Stane S. 130. — Pisatelj je profesor na rimski univerzi »Gregoriana«. Knjižica »Duhovno življenje« je namenjena predvsem dijaškim kongregacijam. Lepo pokaže, kako naj kongregacija vzgaja svoje člane k popolnosti. Malo bolj obširno obravnava liturgijo, ljubezen do bližnjega in spoprijemanje stanovskih dolžnosti. Knjižica je praktična in bo dobrodošla vsem voditeljem Marijinih družb, pa tudi drugim, ki resno gojé notranje življenje.

ODGOVORI.

Težka in nemirna vest. Vsled nevednega prejema sv. zakramentov (posledica greha zoper VI. zapoved) se me loteva zakrknjenost, obenem pa obup. Nameravana življenjska spoved ob misijonu je vsled raznih nasprotovanj izostala. Noben

poskus se pozneje ni posrečil. Ali smem še upati odpuščenja?...

Najprej pazljivo preberite razpravo v današnji (IV.) številki »Bogoljuba«, ki ima naslov: Bog je neskončno usmiljen! — Misli, ki so tam razvite, bodo vile tolažbo in zaupanje marsikateremu potrtemu zablodniku in grešniku, pa okrepile tudi dobre, a malodušne in bojazljive duše. — Zberite se resno in prav brez bojazni, z zaupanjem na pomoč Marijino stopite k spovednici — za dolgo spoved morda v kaki sosedni župniji ali božjepotni cerkvi. — Vse bo poravnano in zopet se boste kot otrok božji veselili življenja in tudi mogli pogostokrat občutiti srečo svetega obhajila. V ta namen bo urednik napravil tudi »memento« prf sv. maši. — Pomnite tudi: Če ste se v pismu lahko obtožili, zakaj bi se pa pri spovedi ne?

Z. J. v M. Ali sme človek, ki je živel več let sprt z Bogom, potem, ko se je spreobrnil in poboljšal, prositi za sprejem v samostan? Ta misel se mi že par let vsiljuje, dasi jo zavračam.

Prosim pač smete in morete, saj skuša človek, ki je s pokoro zopet dosegel prijateljstvo božje, še z večjo vnemo zadoščati pravičnosti božji in dopolniti zamujeno z deli zatajevanja in ljubezni

do Boga. Vprašanje je le, če je bilo prejšnje življenje drugim v spotiko in pohujšanje? V tem primeru bi se mogli odzvati glasu vesti v kakem tujem, neznanem kraju, če menite, da Vas Bog kliče.

ZAHVALE.

F. K. v L. se zahvaljuje častiv. škofoma † Antonu M. Slomšku in † Frideriku Baragi za uslišano priprošnjo v življenjsko važni zadevi.

L. V. se zahvaljuje Mariji na Br., sv. Frančišku Seraf. in sv. Antonu za uslišano molitev. — Mar. družbenka M. R. se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji D. J., sv. Antonu P., služ. b. Ledóchowski in † škofu Slomšku za ljubo zdravje. — Družbenka iz Dola pri Lj. se zahv. Mariji na Rakovniku, sv. Mali Cvetki in škofu Baragu za zdravje in dr. milosti. — M. B. se zahvaljuje sv. Antonu Padl., sv. Jožefu in častiv. Tereziji Ledóchowski za srečen izpit pri maturi.

PROŠNJE.

V molitev se priporoča † Kati Kramar iz Šk. L. — Presv. Srcu J. in M., sv. Antonu, sv. Valentinu, sv. Tereziji Det. J. priporočajo svojo bolno mater hčerke M., L. A.

Odpustki za mesec april 1934.

1. Nedelja, prva v mesecu. Velika noč. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim Sv. R. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. pr. Srca Jez. Dalje p. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkva; glej spodaj »Opombo«; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske br. karmelske Matere b. v bratovski ali župni cerkvi; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom br. sv. Družine; h) tistim, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — Tretjerednikom v o.

Opomba. Odpustke rimskih postajnih cerkvā morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi; b) udje br. presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župni cerkvi; c) udje br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska bratovske cerkve jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; f) udje rožnovenske br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet; g) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi, kjer te ni, v katerikoli cerkvi, če molijo 7 očenašev in 7 zdravamarij po namenu sv. očeta; h) oni, ki nosijo višnjevi škapulir, v taki cerkvi, v kateri je Marijin oltar; i) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali župni cerkvi; j) udje br. za duše v vicah, v bratovski ali župni cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov in molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskoval prave postajne cerkve v Rimu.

4. Sreda, prva v mesecu. Sv. Benedikt Fil. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na

čast sv. Jožefa, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 23. dan; c) istim kakor 26. dan; d) istim kakor jutri.

5. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Julijana. P. o. udom br. sv. R. Telesa dvakrat v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni.

6. Petek, prvi v mesecu. P. o. a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan; b) vsem, ki prejmejo sv. zakramente in nekoliko premišljejejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega ter molijo po namenu sv. očeta; c) udom br. pr. Srca Jez.

7. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

16. Ponedeljek. P. o. tretjerednikom, če ponove svoje obljube ta dan ali pa prihodno nedeljo, če so danes postavno zadržani.

22. Nedelja. Varstvo sv. Jožefa. P. o. dobe: a) udje družbe krščanskih družin; b) udje br. sv. Družine; c) udje škapulirske br. karmelske Matere božje; d) isti kakor jutri.

23. Ponedeljek. Bl. Egidij Asiški. P. o. vsem vernikom v cerkvah 3 redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

24. Torek. Sv. Fidel. P. o. istim kakor včeraj.

26. Četrtek. Mati b. dobrega sveta. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

28. Sobota. Bl. Lukezij. P. o. istim kakor 23. dan.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Peter muč. Ustanovni dan družbe sv. Petra Klaverja. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 23. dan; c) istim kakor 26. dan. — Danes se začne pobožnost šestih nedelj pred praznikom pr. Srca Jez. Glej 5. številko lanskega »Bogoljuba« za 14. dan maja.

30. Ponedeljek. Bl. Benedikt. P. o. istim kakor 23. dan.

Pri Vašem dnevnem delu se lahko prehladite in pogostoma nastane iz takega „nedolžnega“ prehlajenja — resna dolgotrajna bolezen. Vsled tega vzemite takoj po prvih znakih svetovnoznane ASPIRIN tablete z Bayerjevim križem.

V. z. •JUGEPA• k. d., Zagreb, Gajeva 32. Oglas je registr. pod Š. br. 437 od 10. I. 1934.

Ali je Vaša hiša naročena

na edini slovenski katoliški dnevnik **SLOVENEK**

Ako ne, pišite takoj na upravo „Slovenca“ v Ljubljani, da Vam ga pošljejo brezplačno na ogled. Brezdvomno Vam bo ugajal!

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKÉ ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE
V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Za Veliko noč

nudimo našim gospodinjam in dekletom veliko izbiro blaga po skrajno znižanih cenah, n. pr.

Za damske plašče in kostume:

razni špricani blagovi, širina 130 cm od Din 30—80
fini volneni gladki v temnih in srednje svetlih barvah od Din 60—120

Za damske in otroške obleke:

volneno blago, 70 cm široko, v vseh modnih gladkih in kariranih barvah od Din 25—30
polvolneni in cvrtnati blagovi perilni od Din 16—24
bombažasti krepi, deleni, cefirji in ripsi od Din 10—16
kambriki, domače blago Din 7'50, najlinese inozijski Din 10'—
pralni svila gladka in vzorčasta od Din 12—16
krepdešini v vseh modnih barvah od Din 34—45]

Dalje nudimo kotenino rujavo od 5'50, belo od 6'50, šifon od 8'—, oksford za srajce od 6'50, za rjuhe od 15'—, za kapne od 26'—, za madrace od 24'— naprej, dežnike od 45'—, dalje vse vrste nogavic, kravat, volnene jopce, potrebščine za krojače in šivilje. V posebnem oddelku nudimo tudi veliko izbiro izgotovljenih otroških in damskih oblek, kril, bluz in pomladanskih plaščev po najnovejših fazonah. Kadar boste kupovali Vaše oblačilne potrebščine, obrnite se na obče znano trgovino

F. I. GORIČAR - pri Ivanki - LJUBLJANA

Sv. Petra c. 29. Naše geslo: Majhen zaslužek, a tem večji promet

KARITAS

zavaruje:

posmrtnino

Za vsa izplačila jamči

Vzajemna zavarovalnica
v Ljubljani

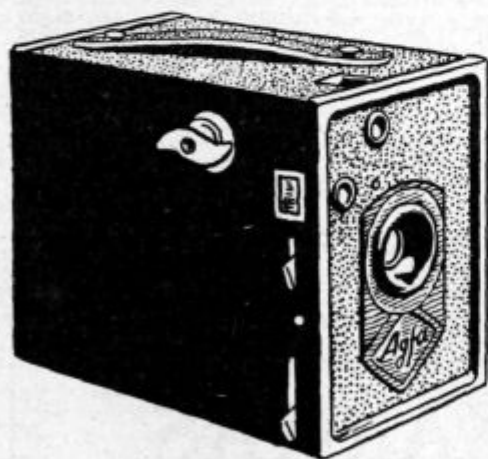
Zastopniki v vseh farah.

POZOR!

NAGRADNO TEKMOVANJE!

Če hočete dobiti
nagradno

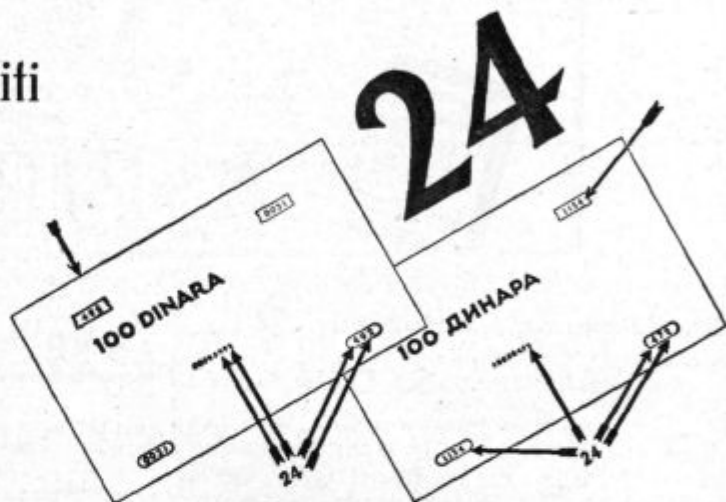
Agfa-Box
kamero
št. 24,

Ta mali izvrstni aparat vsebuje vse prednosti moderne tehnike in to: dobro optiko, enostavno manipuliranje, splošno dobre rezultate tudi pri začetnikih, posebno pri uporabi najbolj občutljivejšega Agfa Isohrom filma

HITITE!

Nagradno tekmovanje traja samo
kratak čas

najdite bankovec po sto dinarjev, ki v svojih številkah vsebuje številke 2 in 4 tako, da morete sestaviti številko 24

Pojdite s tem bankovcem do kakega foto-trgovca, pa Vam ga bo zamenjal z

Agfa-Box
kamero, velikosti 6 × 9 cm

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta 6
(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri

NOVE VLOGE, vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%

Bolniki, berite!

Mnogo ljudi boleha vsled živčnih motenj, toži nad prerano utrujenostjo, nad trganjem in bodljaji v glavi, bolekah in nogah, na vratu ali na obrazu, dalje nad utripanjem srca, trzanjem in trganjem v sklepih, upehanostjo, nemirom, strašljivostjo, tesnobnostjo, težko sapo, razdražljivostjo, raztresenostjo, pomanjkanjem teka, motnjo v prebavi, omotico, pomanjkanjem spanja in brezštevilnimi drugimi pojavi nervoznosti.

Najhuje pa je pomanjkanje volje za delo ter energije pri živčno bolnem človeku, ki se čuti popolno nesposobnega za delo, brez odpora se vda usodi, nerazpoložen in oznejevoljen je in v življenju ne more doseči več nobenih uspehov.

Ako občutite katero izmed navedenih živčnih motenj, če hočete najti pomoč svoji bolezni,

pišite mi takoj in pošljam vam bom brezplačno

poučno **o živčnih boleznih** ki vam bo pojasnila, da je predhodni vzrok vsakega resnega obolenja oslabitev telesne odpornosti. Prepričali se bode, da se življenje v resnici more podaljšati in se bolezni morejo preprečiti.

Treba je samo hoteti!

Vsak dan mi dohajajo priznanja, mnogo piscev zahval prilaga celo svoje slike. Nekateri teh objavljamo tu spodaj:

Gosp. Nikola S. Bremković,
učitelj iz Tuzle v Jugoslaviji,
piše:

Gospa Ana Schmied iz Gmundena,
Freygasse 5, v Gornji Avstriji, je zelo
zadovoljna:

G. poštni uradnik Abraham
Georg iz Timisoare i v Rumu-
niji, piše:

Po mnogih poskusih z raznimi sredstvi, ki mi niso pomagala, sem zasledil Vaše odlično sredstvo, ki mi je izborno koristilo. Dolgujem Vam veliko hvaležnost.

Kje bi danes že bila, ko bi se ne bila poslužila Vašega zdravljenja. Učinek je bil tako zadovoljiv, da ne potrebujem več nobenega zdravljenja. Napravili ste mi veliko uslugo in zahvaljujem se Vam iz srca.

Že po kratki porabi Vaše metode sem opazil ne pričakovano dober učinek. Izrekam Vam zaslužen zahval in porabil bom vsako priliko, da Vas priporočim.

Zadošča dopisnica! Zahtevajte še danes brezplačno poučno knjižico!

Zbiralno mesto za pošto:

Ernst Pasternack, Berlin SO

Michaelkirchplatz 13, Abt. 89

ČEMU BI SE MUČILI,
če se da drugače napraviti!

To je prednost Schichtovega Radiona. In v tem
tiči njegova skrivnost. Na milijone kisikovih me-
hurčkov, ki se jih razvije v raztopini Schichto-
vega Radiona, požene milno peno skozi tkanino,
ne da bi ji kaj škodovalo. Tako operete perilo
hitro, lepo in prizanesljivo, če redno uporabljate
Schichtov Radion.

Vse pere
SCHICHTov RADION sam